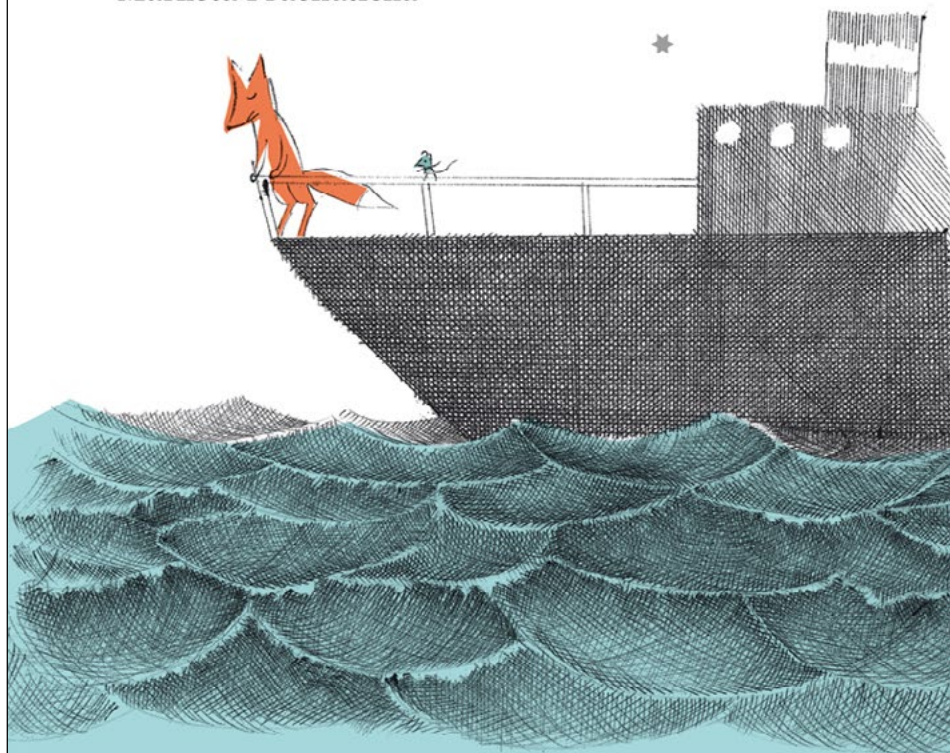

Myši patří do nebe

Iva Procházková
Markéta Prachatická

ALBATROS

Myši patří do nebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Iva Procházková
Myši patří do nebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

Táto elektronická kniha bola zakúpená v internetovom kníhkupectve Martinus.

Meno a priezvisko kupujúceho: Veronika Laufkova

ID 20110-23084267088260422112-173581-203

Upozorňujeme, že elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná. V prípade ďalšieho šírenia neoprávnene zasiahnete do autorského práva s dôsledkami podľa platného autorského zákona a trestného zákonníku.

Veľmi si vážime, že e-knihu ďalej nešírite. Len vďaka Vaším nákupom dostanú autori, vydavatelia a kníhkupci odmenu za svoju prácu. Ďakujeme, že tak prispievate k rozvoju literatúry a vzniku ďalších skvelých kníh.

Ak máte akékoľvek otázky ohľadom použitia e-knihy, neváhajte nás prosím kontaktovať na adrese eknihy@martinus.sk

Tak nám, prosím, pomozte v rozvoji e-knih a chovejte sa ke knize, k vydavateľom, k autorom a také k nám fér.

Iva Procházková
MYŠI PATŘÍ DO NEBE
...ale jenom na skok

Iva Procházková

MYŠI PATŘÍ DO NEBE

...ale jenom na skok

Ilustrovala Markéta Prachatická

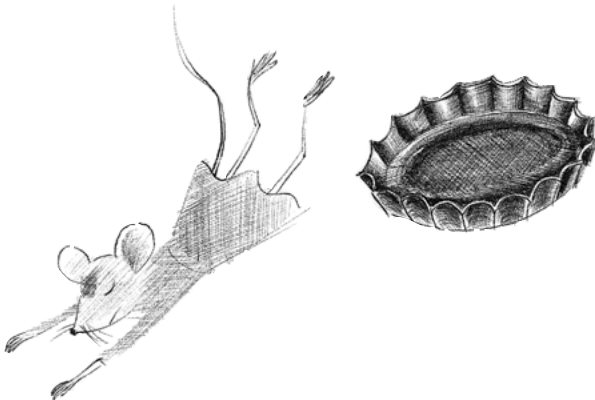
Albatros

„Nejdřív myslí, potom běž!“ říkával strýček Šmajda a věděl proč. Levou zadní tlapku měl malou a hubenou, vypadala spíš jako uschlý vrbový lístek než jako pořádná myší noha, a tak si každou cestu musel předem promyslet. Nakonec ho přejelo auto – právě když se pokoušel vymyslet, jak přeběhnout velkou silnicí rozdělující údolí.

Šupito na myšlení neměla čas. Nezbyvala jí ani vteřinka. Hnala se hustým kapradím, malé šišky přeskakovala, velkým se vyhýbala, dělala přemety přes pařezy, klouzala po jehličí a za sebou slyšela Bělobřichovo funění. Lišák byl čím dál blíž.

Šupito už cítila na hřbetě jeho horký dech a v běhu otočila hlavu, aby zjistila, jaký jí zbývá náskok. A to byla chyba. Zakopla o zátku od piva, kterou tu kdosi pohodil, udělala kotrmelec a kutálela se přímo k okraji příkrého srázu. Máchala tlapkami, snažila se zachytit větviček borůvčí, ale marně. Vyčnívající kořen na kraji propasti ji vymrštil do vzduchu a pak jen padala, padala, padala...

„Jsem už mrtvá, nebo jsem ještě živá?“ zašepkala Šupito s očima pevně zavřenýma hrůzou. Nikdo jí neodpověděl, a tak se rozhodla, že oči otevře a podívá se. Uviděla slunce za korunami stromů, Bělobřicha vykukujícího přes rozkomiňaný kořen a na dně hluboké rokle maličkou skvrnu. Byla šedá, měla čtyři tlapky, špičatý čumáček a dlouhý zakroucený ocásek.

„To vypadá jako myš,“ zamumlala Šupito a přiblížila se. Byla to myš. Ležela na placatém kameni s široce roztaženými tlapkami a nehýbala se.

„Vstávej!“ zavolala Šupito. „Tamhle je Bělobřich, postrach všech myší v okolí!“

Ale myš nevstala. Ani špičku ocasu nezvedla. Vtom za sebou Šupito zaslechla tenký hlásek.

„To jsem ráda, že tě zase vidím, Šupito!“

Ohlédla se a uviděla sestřenici Žerebrouky. V lese se povídalo, že umrzla krátce před koncem zimy, když se vypravila do vsi, aby sehnala něco k snědku. Teď stála kousek od Šupito a vypadala živěji než kdy jindy.

„Co tu děláš?“ podivila se Šupito.

„Čekáme se strýčkem na tebe, abychom ti ukázali cestu.“

Strýček Šmajda, taky překvapivě živý a čilý, přešlapoval nedaleko Žerebrouky.

„Chcete mi ukázat cestu? A kam?“ nechápala Šupito.

„Na jedno místo, kde se ti bude moc líbit.“

„Na jaké místo?“

„Někdo mu říká nebe, někdo zase jinak – na jménu nezáleží,“ odpověděl strýček Šmajda. „Důležitější je, že se tam dostane každá správná myš, když umře. Třeba já nebo tady tvoje sestřenka. A ty jsi byla taky myš jaksepatří, pokud mě neplete paměť!“

„Byla?! Copak jsem umřela?“

„Vypadá to tak, podívej,“ řekla Žerebrouky a ukázala na šedé myší tělíčko na dně rokle.

Šupito se podívala pozorně. Teprve teď rozpoznala na myším čele malý černý flíček ve tvaru oříšku. Takový flíček měla ze všech myší v širokém okolí jen a jen Šupito! Nebylo nejmenších pochyb, že je to ona. Ležela tu s roztaženými tlap-

kami na placatém kameni a byla dočista mrtvá.

„To mě mrzí,“ zesmutněla. „Myslela jsem, že jsem to přežila.“

„Neznám nikoho, kdo by přežil skok z takové výšky,“ řekl strýček Šmajda.

„Skok? Zakopla jsem o zátku! Nebýt toho, určitě bych Bělobřichovi utekla!“

„Co bylo, bylo,“ mávla tlapkou Žerebrouky. „Nelam si tím hlavu a poleť s námi! My už se vyznáme, všechno ti ukážeme!“

Sestřenice vzala Šupito za jednu tlapku, strýček za druhou a pomalu s ní začali stoupat vzhůru. Šupito zkoprněla úžasem. Nikdy v životě ji nenapadlo, že by dokázala létat! Uměla hodně věcí – báječně běhat, skákat, vyhrabat chodbu pod zemí, vyšplhat na strom, prokousat se kořenem, který jí překážel, protáhnout se úzkou, sotva viditelnou skulinkou, když jí hrozilo nebezpečí – ale vznést se do vzduchu, to dosud neuměla. Teď letěla mezi strýčkem Šmajdou a sestřenicí Žerebrouky. Byla lehčí než pavučinka a bez sebemenší námahy stoupala výš a výš.

„To je krása!“ vyjekla nadšeně. „Jak to, že jsem to neuměla dřív?“

„Byla jsi moc těžká. Teď jsi nechala všechnu zátěž dole, a tak se můžeš vznést,“ vysvětlil jí strýček.

„Jakou zátěž?“

„Copak sis nevšimla, jak vypadáš?“

Šupito se na sebe podívala a vypískla leknutím. Měla sice všechno, co k myši patří, ale přece byla jiná – celá tak nějak průsvitná. Trochu jako kouř, který vídala stoupat z komína hájovny na kraji lesa. Rychle pohlédla na strýčka se sestřenicí. Teprve teď jí došlo, že ani oni nevypadají jako zaživa. Taky byli průhlední, ovšem vůbec ne kouřově šedí. Zatímco strýček světélkoval zelenkavě jako

trouchnivý pařez v močále, sestřenice se podobala narůžovělé ranní mlze nad potokem. Bylo to kouzelné.

Přestože ji létání bavilo, při pohledu na své tělo, které zůstalo dole na kameni, cítila Šupito neklid. Co teď? Nebyla nic než obláček kouře!

„Přece tam nemůžu všechno nechat!“ vykřikla.

„Co všechno?“

„Svoje tlapky... nejrychlejší v okolí! Svoje uši... Víte, kolikrát už mě varovaly před nebezpečím? Teplý kožíšek, který mě chrání před mrazem... a svůj senzační dlouhý ocásek, bez kterého se ani neudržím na větvích!“

„Nic z toho nebudeš potřebovat,“ ujistila ji Žerebrouky. „Tam, kam letíme, je všechno jinak.“

„Jak jinak?“

„Polet a uvidíš!“

Letěli a najednou je obklopila mlha. Všechno v ní zmizelo: les, rokle, hájovna i široká silnice na dně údolí. Šupito dostala strach. Mlha byla tak hustá, že se v ní ztratil i strýček se sestřenicí. Nedalo se poznat, kdo je napravo, kdo nalevo, co vpředu, co vzadu, a jestli letí nahoru, nebo dolů. Podobalo se to nejhoršímu snu, který se Šupito

občas zdával, když se večer moc nacpala. Pokaždé ve spaní škubala tlapkami, pištěla a výhruzně prskala.

„Pomoc!“ vypískla i teď a sevřela drápky, připravená dát tomu neznámému nebezpečí do nosu.

„Neopovažuj se! Dej si pozor! Vidím tě!“ vřeštěla, i když neviděla vůbec nic. Vtom jí do zad zafoukal vítr. Nejdřív to byl jen slabý vánek, ale postupně sílil, a ona cítila, jak ji popohání čím dál rychleji kupředu.

„Z cesty!“ vykřikla bezmocně, stočila se do klubíčka a zakryla si tlapkami oči. Nevěděla, kam letí, pouze s hrůzou čekala, kdy přijde nějaký náraz. Zbývala jí jediná útěcha: že se nemůže zabít. Mrtvá už přece byla!

„Žbluňk!“ ozvalo se místo rány, kterou očekávala. Šupito zvědavě stáhla tlapky z očí a vydechla překvapením. Seděla v lodičce z kůry a všude kolem se prostírala voda. Vítr se opíral do plachet z dubových listů a popoháněl loďku kupředu. Kousek od sebe Šupito uviděla strýčka a sestřenicí. Rozvalovali se na měkkých mechových polštářích, kterými byla paluba vystlaná, a odpočívali.

„Nemůžeme se převrhnout?“ zavolala na ně Šupito. Přestože se jí plavba líbila, voda v ní odedávna vzbuzovala obavy. Skoro strach.

„Kdepak, loďka je pevná,“ ujistila ji sestřenice Žerebrouky.

„A kam plujeme?“

„To je jezero Rozloučení. Musíme se dostat na protější břeh.“

„Jezero Rozloučení?“ opakovala Šupito a přemýšlela nad tím názvem. Zdál se jí podivný.

„Říká se mu tak,“ vysvětloval strýček Šmajda, „protože než se dostaneš na druhou stranu, rozloučíš se s tím, co jsi byla dřív. Všechno to necháš za zády.“

Měl pravdu. Jezero bylo obrovské, a než vítr zanesl lodku na druhý břeh, měla Šupito dost času rozloučit se se svým dřívějším životem. Měl své slunné i stinné stránky. Byli v něm přátelé i nepřátelé, spousta dobrých věcí, ale i trápení, strachu a bolesti. S něčím se Šupito loučila snadno a ráda, s něčím hůř.

„Asi mi bude chybět hraní s krtky nebo honičky s křečkem po poli,“ bručela si zamyšleně do vousů při vzpomínce na veselou schovávanou v krtčích chodbách a na strniště, kde s křečkem sbírali zakutálená obilná zrnka. Pak si vzpomněla na lišáka a otrásla se. „Zato po Bělobřichově pronásledování se mi určitě stýskat nebude!“

Na druhém břehu jezera bylo rušno. Pobíhaly tu spousty myší, rejsků a zajíců, mezi nimi se míhaly ještěrky, skákaly tu velké ropuchy i malé žáby rosničky, šneci se podle svého zvyku nikomu ne-

vyhýbali, vrabci a veverky hopsali sem tam a pořád měnili místo, motýli, které už nebavilo poletovat, usedali na želví krunýře a krpci předstírali, že tu vlastně nejsou. Šupito si všimla, že zvířata se postupně řadí do dlouhé fronty. Táhla se po břehu a mizela na obzoru.

„Musíš se taky zařadit,“ řekla sestřenice Žerebrouky a postrčila Šupito za zajíce, který si krátil čas tím, že spal, oči přikryté ušima.

„Kam ta fronta vede?“

„Ke Kozí bráně. Jinudy se dovnitř nedostaneš.“

„A nemůžu se zařadit tamhle?“ zeptala se Šupito. Všimla si, že o kus dál se klikatí jiná fronta. Zdála se jí kratší.

„To nejde,“ zavrtěl strýček Šmajda hlavou. „Tam stojí kočky, kuny, lasičky, sovy a taky lišky. Mají bránu U Dvou medvědů. My patříme sem. Je tu hodně bran a velký zmatek, proto tě doprovázíme, abys neudělala nějakou chybu.“

„To je od vás moc hezké,“ řekla Šupito. „Bez vás bych to určitě spletla a zařadila bych se mezi ty myšožrouty!“

Otrásla se a všechny kouřové chloupky se jí při tom pomýšlení zjezily. Sestřenice Žerebrouky se zasmála.

„Neboj, nic by se ti nestalo,“ uklidnila ji. „Tady nikdo nikoho nehoní. Nemáme přece opravdové tělo a tím pádem ani skutečný hlad.“

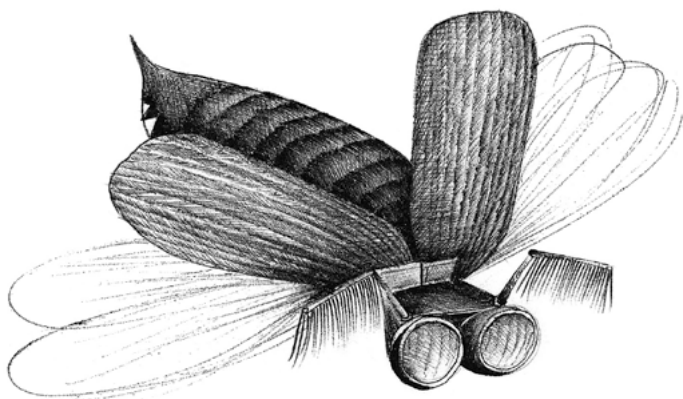
„K čemu je tedy to rozdělení? Proč nemůžeme všichni stát v jedné frontě a jít jednou bránou?“ nechápala Šupito.

„Nezbavili jsme se zvyků, které jsme měli, dokud jsme byli naživu,“ vysvětlil jí strýček. „Podívej, já třeba pořád ještě šmajdám, a přitom už žádné opravdové nohy nemám. A tady tvoje sestřenka se pořád ještě rozhlíží po broucích, i když

ji hlad dávno netrápí. Kdybys stála ve frontě vedle kočky nebo třeba vedle sovy, zbytečně by ses bála.“

„Takže tady nemusím mít strach?“

„Nemusíš, ale stejně si nepomůžeš, to už vím z vlastní zkušenosti,“ odpověděl strýček a polekaně sebou trhl, protože mu nad hlavou přesvištěl chroust. Jeho hlasité bzucení připomínalo hukot aut na široké silnici. Hukot, který strýčkovi ještě pořád naháněl hrůzu.

Před Kozí bránou stála, jak se dalo čekat, koza. Když pustila dovnitř ospalého zajíce, který v jednom kuse zíval, přišla řada na Šupito. Byla trochu neklidná. Strýček Šmajda ji sice ubezpečil, že každá správná myš patří do nebe, ale Šupito si přes-

to dělala starosti. Může se opravdu počítat mezi správné myši? Co když koza ve své hlávce zelí, v které si neustále listuje, nenajde její jméno? Co když před ní zavře bránu? Kam pak půjde? Šupito cítila, jak se jí z nervozity zamotávají myšlenky do klubíčka. Vtom koza přestala listovat v zelí a přísně se na ni podívala.

„Jsi tady poprvé?“ zeptala se.

„J... já myslím... myslím...“ Šupito se zajíkla a zmlkla. Myšlenky měla zašmodrchané, ne a ne je rozmotat. Koza se shovívavě usmála.

„Nejsi jediná, kdo má před touhle bránou děravou paměť,“ řekla. „Polož sem tlapku!“

Přistrčila k ní zelnou hlávku a Šupito na jeden list přitiskla svou roztřesenou průsvitnou tlapku. Když ji stáhla zpátky, viděla, že po ní zůstal otisk. Koza se na list zblízka podívala a důkladně ho očichala. Pak se znovu usmála. Tentokrát byl její úsměv široký a přátelský.

„Vítám tě, Šupito!“ zamečela radostně.

„Ty mě znáš?“ zeptala se Šupito udiveně.

„Možná tě znám, možná tě neznám, kdo ví! Ani já si všechno nepamatuju. I když kozí paměť je určitě větší než myší,“ ujistila ji koza. „Naštěstí mám tadyhleto zelí a v něm je všechno, co potřebuju vědět. U tvého jména je několik malých bobků, ale žádný velký.“

„Co to znamená?“

„To znamená, že jsi nikomu nic opravdu zlého neprovedla. Jenom obvyklé malé myšárničky,“ prohlásila koza a podala jí jakousi kostku.

„Co to je?“

„Mýdlo,“ odpověděla koza a kolem krku jí pověsila měkký hadřík. „A tady máš ručník. Musíš se pořádně umýt.“

Šupito se na sebe podívala. Připadala si čistá.

„Je to opravdu nutné?“ zeptala se. Mytí nepatřilo k jejím oblíbeným kratochvílím. Studenou vodu v uších a v nose přímo nesnášela. „Třeba by to šlo i bez...“

„Nešlo,“ přerušila ji koza. „Vstup je přes koupelnu. Tak už je to tady zkrátka zařízeno. Radím ti, nemyškej a pospěš si! Nevidíš, že zdržuješ ostatní?“

Šupito se ohlédla. Řada zvířat za ní byla nekonečná. Koza si odkašlala. Stále ještě se tvářila zdvořile, ale na její zježené bradce bylo vidět rostoucí netrpělivost.

„Tak co, umyješ se?“

„Když to musí být,“ ušklíbla se Šupito a s hořkostí si pomyslela, že tohle nejspíš vůbec nebude tak báječné místo. Když se tam musí přes koupelnu...! Ale už stála u brány a jinam se jí chodit nechtělo. Po pravdě řečeno, ani nevěděla kam.

„Tak se měj!“ rozloučila se s kozou a odhodlaně sevřela hladké mýdlo oběma tlapkami, aby jí nevyklouzlo.

„Ještě se uvidíme!“ zamečela koza a začala se věnovat šnekovi, který čekal ve frontě za Šupito.

Strýček Šmajda a sestřenice Žerebrouky, kteří celou dobu postávali opodál, se opět přiblížili.

„Dál už budeš muset jít sama,“ řekl strýček.

„Sama?“ vyděsila se Šupito. „Vždyť jsme teprve u brány! Říkali jste, že mi všechno ukážete!“

„Rádi bychom, ale nedá se nic dělat,“ vysvětlovala Žerebrouky a bylo vidět, že ji to opravdu mrzí. „Jsme něco jako průvodci a čeká nás další úkol. Dostali jsme zprávu, že umřela Všudevleze. Znalá jsi ji, ne?“

Šupito si vzpomněla na starou myš, která žila na půdě hájovny a pyšnila se tím, že všude vleze a nikdo ji nechytí. Říkalo se o ní, že je prababička všech myší v okolí.

„Co se jí stalo?“

„Dostal ji ten černý kocour, co se mu vždycky vysmívala, že si šlape na ocas. Tentokrát šlápl na ocas jí a už ji nepustil.“

„A kde je teď?“

„Poletuje chudinka za hájovnou a pořád si nemůže srovnat v hlavě, co se vlastně přihodilo,“ vzdychl strýček ustaraně. „To se stává často, že myš umře a ani o tom pořádně neví. Proto jsme tu my průvodci, abychom jí všechno vysvětlili.“

Musíme rychle za ní, nebo ještě někde zabloudí!“

„A... a já?“ fňukla Šupito. „Co bude se mnou?“

Žerebrouky se zašklebila a popostrčila Šupito k bráně.

„S tebou? Ty si pořádně umyješ nos a uši – studenou vodou!“ vypískla škodolibě a utekla, dřív než se po ní Šupito stačila ohnat ručníkem.

Brána se sama od sebe otevřela a Šupito pomalu, s bušícím srdcem proklouzla na druhou stranu. Šla, co noha nohu mine, a na každém kroku se rozhlížela. Do neznámých míst vstupovala vždycy opatrně. Všude mohlo číhat nebezpečí a rozumná myš s tím musela počítat. Proto nikdy neriskovala – ani když byla mrtvá.

Za bránou se prostírala louka a na ní se klikatila pěšinka mezi kapradím. Vedla k vysokým borovicím. Vypadalo to tu podobně jako za hájovnou, takže Šupito ze sebe brzy setřásla všechnu úzkost. Koupelna musí být tam, kde je voda, pomyslela si a rozběhla se po pěšině směrem, odkud slyšela bublání a zurčení.

Za chvíli dorazila na kraj lesa. Tam zůstala stát a bezradně se rozhlížela. Doma, ve svém lese, znala každý pařez, každý kámen, ale tady se bála, že

zabloudí. Pěšina se kamsi vytratila, bubláni vody se ozvěnou rozléhalo z různých stran a ona nevěděla kudy dál.

„Pořád rovně!“ ozvalo se nad ní. Zvedla hlavu a uviděla strakapouda. Seděl na větvi borovice a zvysoka, jak to dokážou jenom strakapoudi, si Šupito prohlížel. „Nová, co?“

„Hledám koupelnu,“ řekla Šupito zdvořile. Rozhodla se, že si nebude strakapoudova povýšeného tónu všímat. Je přece myš – bude se chovat slušně, ne jako někdo!

„Že vy myši pořád něco hledáte!“ utrousil strakapoud. „Ještě jsem neviděl jedinou, která by běžela rovnou za zobákem!“

„To bude asi tím, že my myši žádný směšný, ukoptěný zobák nemáme,“ neodpustila si Šupito jízlivou poznámku. S některými tvory se při nejlepší vůli nedalo mluvit vlídně! Ale strakapouda její odpověď ani v nejmenším neurazila.

„To je síla, to si musím zapamatovat! Řeknu to datlovi, až ho uvidím!“ rozřehtal se. „Na něj se to přesně hodí: směšný, ukoptěný, smradlavý zobák!“

„Smradlavý jsem neřekla!“

„Řekla neřekla, datla to dožere. Už se těším, jak se bude vztekat. Je totiž příšerně nafoukaný, na všechny kouká shora,“ poučil Šupito strakapoud a vznesl se.

„Počkej, kudy mám běžet?“ zavolala Šupito.
„Že vy myši pořád běháte! Polet se mnou, jsme tam za chvíli!“

Šupito si uvědomila, že vlastně umí létat. Jak na to mohla zapomenout? Vznesla se a v mžiku strakapouda dohonila.

„Pořád rovně?“ křikla na něj.

„Pořád,“ přikývl a Šupito zaslechla, jak se v le-
tu pochechtává. „Pořád rovně za tím směšným,
ukoptěným, smradlavým zobákem!“

Koupelna bylo půvabné údolí protkané potůčky a posázené malými jezírky. Na jedné straně mu vévodila skála s vodopádem, na druhé jakási vysoká homole.

Zatímco strakapoud letěl hledat datla, Šupito se posadila na prohřátý kámen a zvolna se rozhlížela kolem sebe. Odevšad bylo slyšet šplouchání a žbluňkání doprovázené šepotem, štěbetáním a tichými výkřiky. Kam až Šupito dohlédla, viděla koupající se zvířata. Někdo se myl s potěšením, někdo zachmuřeně, ale všichni důkladně.

„Ocas, uši sem, všechny blechy ven!“ prozpěvoval si velký pes v nedalekém rybníčku a s nadšením se potápěl. Měl špinavou šedočernou barvu, která při každém potopení o něco vybledla. Za ním, v mělkém potůčku, který s bubláním spěchal přes oblázky, sedělo zablácené prase. Mezi předními nohama svíralo kartáč a pomalu, utrápeně si drbalo břicho.

„To je špíny, to je špíny!“ bědovalo. „Bude trvat věčnost, možná dvě, než se jí zbavím!“

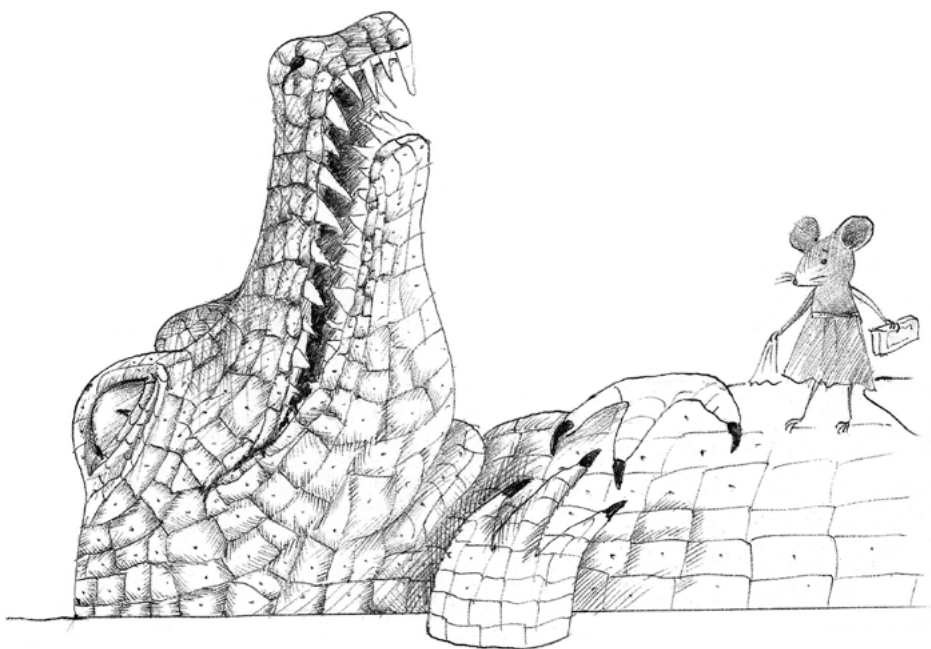
Pod skálou, z které stékal vodopád, stály dvě krávy a navzájem si myly záda. Šupito slyšela, že se u toho smějí a něco pokřikují na osla, který se spr-

choval kousek od nich. Vodopád však hučel tak silně, že jim nebylo rozumět.

„A co ty?“ Z vody vedle kamene, na kterém Šupito seděla, se najednou vynořila hlava. Šupito v životě takovou hlavu neviděla. Měla široký, protáhlý čumák, malé oči a byla holá. Vlastně ne tak docela – když se Šupito naklonila blíž, mohla rozeznat drobné šupiny.

„Kdo jsi?“ zeptala se zvědavě.

„Krokodýl,“ řekla hlava a v tlamě jí zablýskly velké špičaté zuby. Šupito sice věděla, že jí nemůžou ublížit, přesto raději couvla.

„Žádný strach,“ uklidnil ji krokodýl. „Plesnivé houby jsem nežral, ani když jsem byl naživu.“

„Nejsem žádná houba!“ urazila se Šupito. „A už vůbec ne plesnivá!“

„Promiň,“ omluvil se krokodýl. „Ale vypadáš tak. To dělá nejspíš ta barva – měla by ses umýt.“

Šupito se zamračila: „Jsem myš – a čistá. Světlejší už nebudu.“

Krokodýl pokrčil rameny.

„Nechci se hádat a rozhodně tě nechci urazit,“ řekl zdvořile, „ale plácáš nesmysly. Každý, kdo žije, se přece ušpiní, to dá rozum. Podívej se na ostatní. Hrnou se sem jako bahno z Nilu a po koupeli září těmi nejkrásnějšími barvami.“

Šupito se znovu rozhlédla. Velký pes, ještě před chvílí bouřkově temný, zrovna vystupoval na břeh rybníčku. Byl průzračný jako blankytné letní nebe. I krávy už opustily své místo pod vodopádem a jako dvě duhové bubliny se vznášely nad rákosím. Šupito udiveně zakroutila hlavou. Asi na té koupeli opravdu něco je, pomyslela si. Mělo to ovšem háček. Vlastně dva – jeden menší, druhý větší.

„Jde o to, že já mám... tedy nemám... prostě nesnáším vodu,“ přiznala Šupito.

Krokodýl nechápavě odfrkl.

„Voda je žúžo!“ prohlásil labužnický.

„Studí,“ postěžovala si Šupito.

„Ani omylem. Zkus ji!“

Šupito strčila do vody tlapku. Opravdu, byla teploučká. To však pořád neřešilo její druhý problém. Ten větší.

„Já totiž... tak trochu... vlastně ani trochu... neumím plavat,“ vylezlo z ní konečně. Čekala, že se krokodýl rozesměje, ale jenom zamyšleně nakrčil šupinaté čelo.

„Sedni si na můj nos,“ navrhl po chvíli. „Je hodně široký a mokrý je taky dost. Můžeš se umýt na něm.“

„A co když uklouznu?“

„Mám šikovné zuby. Chytím tě,“ slíbil krokodýl a bezelstně se usmál.

Když byla Šupito hotová s koupelí, počkala, až se uklidní hladina jezírka a podívala se do ní. To, co spatřila, ji málem porazilo. Ve vodní ploše se zrcadlila kouzelná bytost, křišťálově čistá, zářící jako čerstvě rozkvetlá pampeliška.

„To snad... jsem to opravdu já?“ vykoktala nevěřícně.

„Kdo by to byl? Nikdo jiný mi na nose nesedí,“ podotkl krokodýl rozumně. „Říkal jsem ti, že když

se umyješ, budeš hezčí. Teď už si tě nikdo s plesnivou houbou nesplete.“

Šupito se na sebe nemohla vynadívát. Zvedala jednu zářivou tlapku po druhé, kroutila průhledným ocáskem, máchala pampeliškovými ušima, vyskakovala a točila se hned na jednu, hned na druhou stranu a nakonec se vznesla a poletovala nad jezírkem jako vodní vážka.

„Kdyby mě tak viděl křeček z naší stráně!“ volala. „Vždycky jsem mu záviděla jeho barvu, ale teď jsem ještě víc dozlata než on! Poletím se mu ukázat! Co ty na to, krokodýle? Ukážu se mu a hned se zase vrátím! Ten bude koukat!“

„Obávám se, že to nepůjde,“ mírnil její nadšený krokodýl. „Jsi přece mrtvá, a křeček je naživu – neviděl by tě.“

„Ani kdybych byla úplně blizoučko? Třeba kdybych mu sedla na nos jako tobě?“

„Kdybys mu sedla na nos, nejspíš by kýchl a mysl by, že mu do nosu vletělo pampeliškové chmýří. Určitě by nepoznal, že jsi to ty,“ ujistil ji krokodýl. „Tak už je to zařízeno, že nás živí nemůžou vidět. Znal jsem sice jednoho aligátora, který tvrdil, že ho v noci navštěvuje mrtvá tetička a drbe ho na zádech, ale aligátoři si strašně vymýšlejí, takže tomu radši nevěř.“

„Škoda,“ zesmutněla Šupito. Ráda by se někomu

pochlubila, ale nebylo komu. Všichni kolem ní byli stejně krásní, zářiví a průzrační jako ona. Nikdo Šupito neobdivoval, nikdo jí nevěnoval zvláštní pozornost. Nebo snad přece?

„Ty budeš určitě Šupito, nemám pravdu?“ ozval se v té chvíli nesmělý hlásek kousíček od ní. Ohlédla se a uviděla vlaštovku.

„Líbím se ti?“ Šupito se zaradovala, že si jí přece jen někdo všiml. „Podívej na tu barvu!“

„Pěkná,“ přikývla vlaštovka roztržitě. „Ale chtěla bych...“

„A ten ocásek, hele! Co mu říkáš?“ natřásala se před ní Šupito.

„Je roztomilý, ale... nezlob se, vlastně jsem tady proto, abych tě doprovodila k Hlavové hoře,“ pípala vlaštovka. „Někdo tam na tebe čeká.“

„Na mě? A kdo?“ zeptala se Šupito zvědavě a nechala natřásání.

„Slíbila jsem, že nic neprozradím. Má to být překvapení,“ zatvářila se vlaštovka tajnůstkářsky. „Pospěš si!“

Rozepjala křídla a s typickou vlaštovčí netrpělivostí se rozletěla směrem k vysoké homoli na konci údolí. Šupito měla co dělat, aby ji neztratila z očí.

„Nepoletíš taky?“ stačila ještě křiknout na krokodýla.

„Nejsem umytý. A vůbec, kam bych spěchal? Voda je žúžo!“ zafuněl a blaženě se v jezírku převálil.

„Tak se měj! A díky za půjčení nosu!“ zavolala Šupito a chvátala za vlaštovkou.

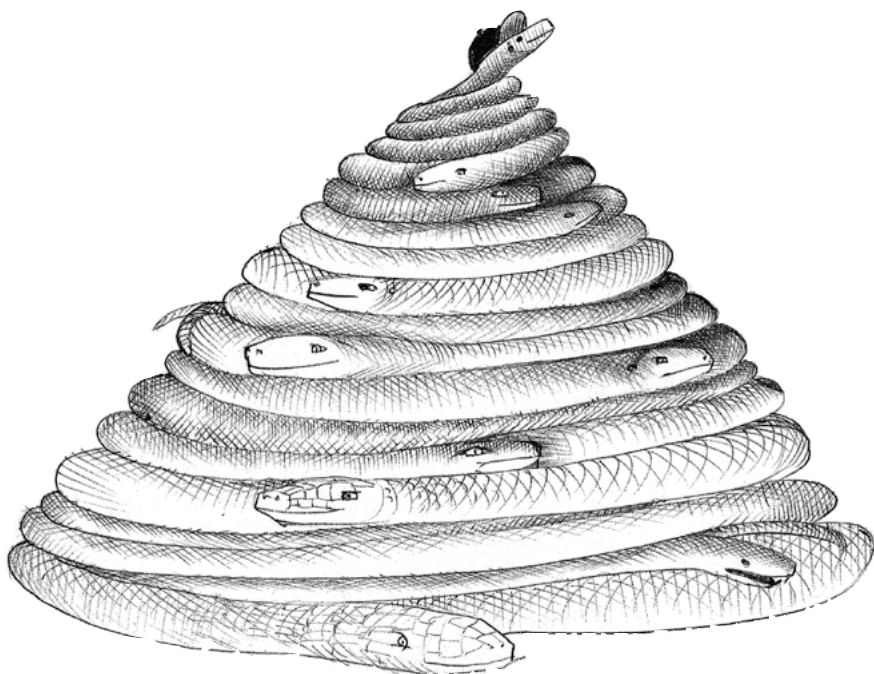
Když přiletěli blíž, Šupito zjistila, že to, co zdálky vypadalo jako homole, je vlastně obrovské klubko stočených hadů všech možných barev a velikostí. Byli do sebe zamotaní tak, že jim vyčuhovaly jen hlavy, které se pohupovaly na dlouhých úzkých tělech jako balonky. Úplně nahoře uviděla Šupito hlavu, kterou dobře znala. Patřila sportovně založenému slepýši z lesní paseky. Čas od času spolu závodili, kdo dřív zmizí pod kame-

nem. Většinou vyhrála Šupito, ve vzácných případech slepýš. I tak je to oba bavilo. Ale na konci léta si dva vyděšené houbaři spletli slepýše s jedovatou zmijí a v panice ho utloukli klackem. Šupito to viděla z úkrytu za pařezem, kde se třásla hrůzou. Bylo jí chudáčka slepýše moc líto, ovšem přiběhnout mu na pomoc se neodvážila.

„Připravit – pozor!“ vykřikla teď.

„Start!“ odpověděl slepýš. Byl to jejich pasekový pozdrav.

Oba se šťastně rozesmáli. Šupito byla ráda, že vidí známou tvář a že si má s kým popovídat.

„Jak ses sem dostala?“ vyptával se slepýš.

„Zakopla jsem, když mě honil Bělobřich. Spadla jsem z té vysoké kluzké skály!“

„Nepovídej! Až dolů?“

„Úplně na dno rokle. Rozplácla jsem se na kameni.“

„Každý nějak musíme skončit,“ poznamenal slepýš moudře. „Nemá cenu se tím trápit. Měl jsem les moc rád, ale tady to taky není k zahození!“

„Dáme si závody?“ navrhla Šupito.

„Se závoděním je tady potíž. Všichni jsou tu stejně rychlí, takže by ani jeden z nás nevyhrál.“

„To je otrava, mohli jsme se pobavit!“

„Je tu spousta jiné zábavy,“ řekl slepýš. „Pokud si vzpomínám, ráda ses houpala na kořenech vyvrácených stromů.“

„Jsou tady nějaké?“ zaradovala se Šupito. Slepýš se slibně zavlnil.

„Kousek odtud jsem objevil místo na hraní, o jakém se ti ani nesnilo,“ zašeptal se zářícíma očima.

„Můžeme tam hned vyrazit, chceš?“

„Že se ptáš!“ Šupito udělala nadšením ve vzduchu kotrmelec.

„Vemte mě s sebou,“ zaprosila vlaštovka. „Hrozně ráda si hraju.“

„A dodržuješ pravidla? Nešvindluješ?“ přeměřil si ji slepýš. Vlaštovka se dotčeně nafoukla.

„No dovol! V Egyptě, tu zimu předtím, než jsem se zřítila do moře, mi udělili medaili za férovost při slepé bábě! Byla jsem jediný pták z Evropy, který ji dostal!“

Místo, kam je slepýš zavedl, vypadalo vskutku pohádkově. V průsmyku nedaleko Hlavové hory se pod větvemi mohutného buku otvíral vchod do jeskyně tak rozlehlé, že se nedalo dohlédnout na její konec. Odevšad se ozývaly veselé výkřiky, pištění a smích a ozvěna všechny zvuky lámala, ohýbala a splétala dohromady, takže zněly jako hudba. Šupito zůstala stát u vchodu a nevěřila svým očím a uším.

„To nemá chybu!“ vydechla okouzleně.

„Jednu ano,“ řekl slepýš. „Je tady toho tolik, že nevíš, co vyzkoušet dřív.“

Opravdu bylo těžké si vybrat! Od stropu visely sedátkové a lodičkové houpačky a všude se proplétaly pružné kořeny s pérovacími větvemi. Točily se tu pomalé i rychlé kolotoče a kolem dokola jezdil vlak s pestře pomalovanými vagony, do kterého se muselo naskakovat za jízdy. Byly tu koně na kolečkách i koně houpací, klouzačky rovné i zatočené, trampolíny, lanovky, obrov-

ské pavoučí síť, hopsací míče, obří pneumatiky zavěšené na laně, prolézačky, bludiště a spousta dalších atrakcí. Většinu z nich Šupito v životě neviděla. Na stropě, na stěnách i na vysokých krápnících svítily tisíce světlušek a ozařovaly jeskyni jemným světlem.

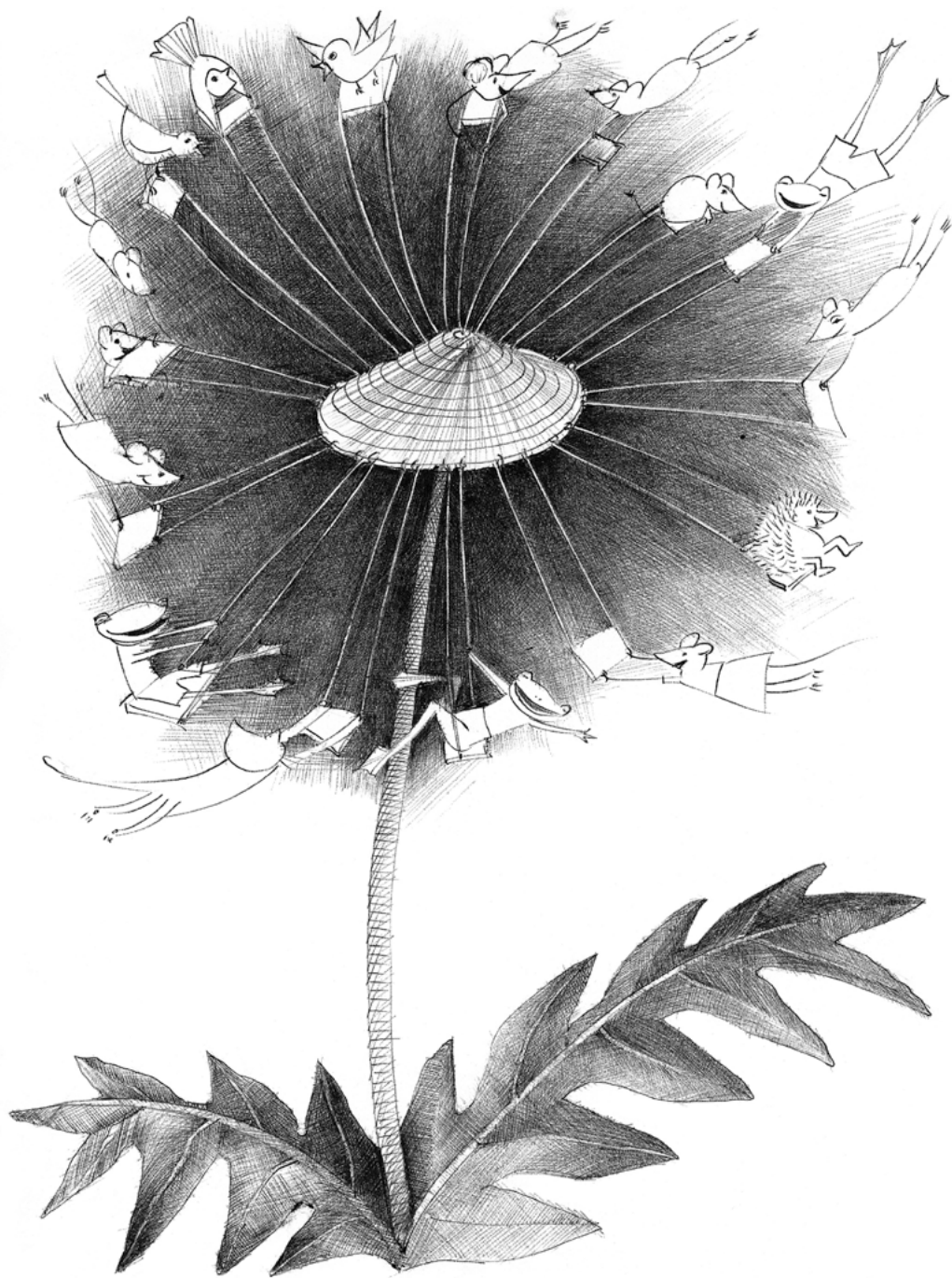
„Mohli bychom se vsadit, kdo najde nejrychleji cestu z bludiště,“ navrhl slepýš.

„Nebo můžeme hrát na honěnou mezi krápníky,“ řekla vlaštovka.

„Pojďme nejdřív na houpačky!“ vyhrkla Šupito a dychtivě vyšplhala na nejbližší sedátko, ještě celé rozkomíhané, jak z něj seskočila žába. Slepýš se uvelebil vedle ní a vlaštovka si k nim taky přisedla. Nějakou dobu se houpali společně, ale vůbec jim to nešlo. Nemohli se shodnout. Slepýš dával přednost mírnému houpání, Šupito zbožňovala co nejdivočejší a vlaštovka ze všeho nejraději kroužila.

„Zkusím to tamhle,“ prohlásila po chvílce a odletěla ke kolotoči, který byl obsypaný štěbetajícími ptáky. I slepýš se zakrátko odporoučel. Chtěl vyzkoušet klouzačku vydlabanou ve stěně jeskyně, která končila na hromadě listů.

Šupito zůstala sama. Nevadilo jí to. Milovala houpání. V lese si ho nikdy nemohla dopřát do sytosti, protože na všech stranách číhaly nejrůznější

nástrahy a ona musela být pořád ve střehu. Tady jí žádné nebezpečí nehrozilo, a tak zkoušela jednu houpačku za druhou, houpala se čím dál divočeji a nemohla se toho nabažit. Teprve když se jí dělaly mžitky před očima a tlapky se jí chvěly vysílením, skočila na obří pneumatiku, lehla si na záda, zavřela oči a odpočívala.

Tady je to bájo, myslela si blaženě. Fakt bájo...

„Bájo!“ ozvalo se zničehonic nablízku a pneumatika, na které ležela, se prudce rozkomíhala. Šupito otevřela oči a zaječela. Naproti ní seděl Bělobřich! Jazyk mu visel z huby a usmíval se na Šupito mlsným liščím úsměvem, který tak dobře znala. Všechny pampeliškové chloupky se jí postavily hrůzou do pozoru.

„Pomóóó!“ vrískla z plna hrdla. „Zachraň se, kdo můžéééš!“

Skočila na nejbližšího houpacího koně, z koně na kolotoč, z kolotoče na vysoký krápník a šplhala po něm vzhůru, co jí síly stačily.

„Stůj! Kam se ženeš?“ volal za ní Bělobřich. „Nic ti neudělám! Slyšíš, Šupito?“

Slyšela, ale nevěřila. Znala lišáka až moc dobře. Celý svůj život před ním musela prchat a scho-

vávat se. Ani v té nejbezpečnější lesní skrýši si před ním nebyla jistá. Měl neuvěřitelnou schopnost vyslídit ji a pustit se po její stopě. Byla sice hbitější než on, ale měla kratší nohy a rychleji se unavila.

„Šupitóóó!“ hulákal teď kousek od ní a ozvěna v jeskyni měnila jeho křik v rozpustilý popěvek. „Nezdrhéééj! Mně neutečéééš!“

Šupito se ohlédla a viděla, jak se lišák lehounce jako peříčko vznesl a letí přímo k ní. Leknutím jí podklouzly zadní tlapky. Předními se pevně držela špičky krápníku, švihala kolem sebe ocáskem a zoufale pištěla. Ze samého strachu ji vůbec nenapadlo, že umí taky létat. Vytřeštěně hleděla na lišákovu širokou, usmívající se tlamu a na lesklý čenich, který se k ní velkou rychlostí blížil. Když byl v těsné blízkosti, Šupito hrůzou zavřela oči.

Tady to není vůbec bájo, pomyslela si hořce. Je to tady daleko horší než v lese, když tu každá nablblá liška umí plachtit vzduchem...!

Vtom ucítla, jak ji Bělobřich sevřel v tlapách a nesl ji pryč.

„Únóóós!“ zavřeštěla na celé kolo a doufala, že jí někdo přispěchá na pomoc. V jeskyni však bylo tolik křiku, smíchu a štěbetání, že ji nikdo neslyšel.

Let netrval dlouho. Než se Šupito stačila jaksepatri rozklepat strachy, lišákovy packy se rozevřely a pustily ji. Vzápětí se zabořila do něčeho měkkého a do nosu jí vnikla sladká vůně. Co to jenom je? problesklo jí hlavou. To přece znám, takhle voní... takhle voní...

„Heřmánek!“ vykřikla, když otevřela oči. Skutečně – ležela uprostřed heřmánku. Bylo ho tolik, že jí úplně zakrýval výhled. To Šupito nesnášela. Tak jako každá jiná myš i ona potřebovala vidět na všechny strany, jestli jí odněkud nehrozí nebezpečí. Rychle vyskočila a rozhlédla se. Vpředu se heřmánková louka táhla k samému obzoru, napravo taky, nalevo byla nějaká cesta, a když se Šupito otočila dozadu, byl tam...

„Bělobřich!“ zařvala, až se roztrásl nejblíže květy heřmánku. Lišák se neroztrásl. Ani nemrkl. Klidně seděl a díval se na Šupito.

„Slibuju, že se tě ani nedotknu!“ řekl. Znělo to vážně, skoro slavnostně. Ale Šupito nebyla dnešní, aby naletěla na sliby. Kočičí sliby, myší chyby, říkávala jí v dětství maminka, a co platilo o kočkách, muselo dvojnásob platit o liškách. Šupito skočila za střapatý heřmánkový list, protože žád-

ná lepší skrýš nablízku nebyla, a odtud po Bělobřichovi bázlivě pokukovala.

„Na mou čest, nic ti neudělám!“ dušoval se a na důkaz, že to myslí vážně, dokonce zvedl tlapu k přísaze.

„Liščí čest, pchá! Tomu mám věřit?“ odsekla Šupito a zalezla hloub do heřmánku.

„Copak jsem ti někdy lhal?“

„To tedy urči...!“ Šupito se zarazila. Kam až jí paměť sahala, Bělobřich jí nikdy nelhal. Honil ji, to ano, číhal na ni, vymýšlel si zkratky a všelijaké chytáky, nenechal ji v klidu vyspat a pronásledoval ji až k úplnému vyčerpání, ale že by jí lhal, na to si nevzpomínala. Naopak, vždycky jí hodně nahlas vyhrožoval, co s ní hodlá udělat. Chytím tě, zakousnu tě, roztrhnu tě, sežeru tě, křičel po každé, když se za ní řtil lesem. Šupito věděla, že to není lež, že to myslí smrtelně vážně.

„Dřív jsi mi nelhal,“ připustila váhavě, „ale jak mám vědět, že nelžeš teď?“

„Tady?“ podivil se. „Nebuď blázen! Tady se lhát nedá a ani není proč! Nevšimla sis, že tu nikdo nemá hlad, nikdo nikoho nehoní a nikdo na nikoho nečíhá?“

Byla to pravda, říkal to i strýček Šmajda, jenže Šupito si na to pořád jaksi nemohla zvyknout. Bylo těžké uvěřit, že se do ní lišákovy zuby v příštím

okamžiku nezakousnou a že ji jeho drápy neroztrhají. Bylo těžké uvěřit, že Bělobřich není úhlavní nepřítel.

„Proč jsi mě honil – tam v jeskyni?“

„Proč ty jsi utíkala?“

„A proč jsi mě donesl sem?“

„Chci se tě na něco zeptat.“

„Na co?“

Bělobřich rozpačitě přešlápl.

„Nemohla bys vylézt z toho heřmánku?“ zeptal se. „Těžko se mi mluví, když vidím jenom tvůj ocas a špičku ucha.“

„Dobře, ale běž kousek dál. Až tamhle k tomu bodláku!“

Lišák poslušně couvl až k velkému bodláku na kraji cesty. Šupito pomalounku, opatrně, krůček za krůčkem vylezla ze svého úkrytu ven. Přitom lišáka nespouštěla z očí. Stál, ani se nepohnul.

„Tak tedy...“ řekla Šupito a cítila, jak se jí z lišákovy blízkosti dělá slabo, „...už mě vidíš celou. Na co ses mě chtěl zeptat?“

Bělobřich na ni hleděl. V očích neměl ani stopu po nepřátelství.

„Chtěl jsem se tě zeptat, jestli bys se mnou nechtěla kamarádit.“

Nic na světě nemohlo Šupito překvapit víc než Bělobřichova otázka.

„Kamarádit s tebou?“ vypískla údivem. „To nemyslíš vážně!“

„Proč ne?“

„To přece nejde!“

„Proč ne?“

„Nebylo by to normální!“

„Proč ne?“

„Proč ne, proč ne, proč ne!“ napodobila Šupito posměšně lišáka. „Neznám jedinou myš, která by kamarádila s lišákem!“

Bělobřichův pohled znejistěl.

„Ty myslíš, že by nám to ostatní nedovolili?“ zeptal se.

Šupito se zamyslela. Od té doby, kdy ji maminka naučila šplhat po stromech, vyhrabávat chodbičky pod zemí a hledat potravu, si dělala, co chtěla. Nikdo jí nic nezakazoval ani nenařizoval. Nikdy se nikoho neptala, jestli něco smí, nebo nesmí.

„Nejde o to, co by nám ostatní dovolili,“ namítla. „Prostě se to nedělá!“

„Aha, chápu,“ přikývl Bělobřich. Z jeho výrazu však bylo jasné, že nechápe vůbec nic. „Promiň, já jenom, že tady moc... vlastně žádné kamarády nemám. Ale asi to byl hloupý nápad, máš pravdu. Už tě nebudu víc zdržovat. Hezky si to tu užij. Sbohem.“

„Sbohem.“

Lišák se otočil, přeskočil bodlák a odcházel po cestě pryč.

Heřmánek voněl, vzdálenost mezi Bělobřichem a Šupito se zvětšovala, všechno mělo být v nejlepším pořádku. Ale nebylo. Šupito se za lišákem dívala a cítila podivné zklamání. Jako kdyby ně-

co ztratila. Otočila se zády a snažila se ten pocit zahnat, ale nedařilo se jí to. Naopak, byl čím dál silnější. Ohlédla se. Lišák už vypadal jenom jako malá rozmazaná skvrna v dálce. Ještě chvílku a zmizí za obzorem. Ještě chvílku a...

„Počkej!“ zavolala Šupito, jak nejsilněji mohla, a dřív než si stačila uvědomit, co dělá, rozběhla se za lišákem. Zastavil se a čekal na ni.

„Co je?“

„Chtěla jsem... víš...“ Šupito se zajíkla a zůstala stát pár kroků od něho. „Vlastně to nebyl tak hloupý nápad.“

„Vážně ne?“ zeptal se Bělobřich potěšeně a kousíček se vrátil. „Myslíš, že by to šlo? Že my dva bychom mohli... být kamarádi?“

„Jde o to, jestli bychom se nehádali.“

„Já se nikdy nehádám.“

„Já se hádám, jenom když se hádá ten druhý,“ řekla Šupito. „A co urážení? Urážíš se často?“

„Ne často, ale když už, tak pořádně,“ přiznal Bělobřich. „Nesnáším, když mi někdo říká jinak, než se jmenuju.“

„Jak jinak?“

„Různě. Třeba...“ lišák zmlkl a v rozpacích se začal drbat na nose.

„Třeba? Co třeba?“ vyzvídala Šupito.

„Bělo... pupkáč,“ zamumlal lišák sotva slyšitel-

ně. „To nemůžu ani cítit. Dělá se mi úplně špatně, když to slyším.“

„Ani se ti nedivím,“ dala mu Šupito za pravdu. „Ohavná přezdívka. Ani trochu se na tebe nehodí – ty přece vůbec nejsi tlustý. Já bych ti tak v životě neřekla!“

„To jsi milá,“ usmál se lišák. „Je něco, co nesnášíš ty?“

„Nesnáším, když mi někdo říká, že jsem milá.“

„Jé, promiň!“ omluvil se lišák. „Já to myslel v dobrém.“

„V dobrém, nebo ve zlém!“ odsekla mu Šupito a rozčileně popoběhla blíž. „Když řekneš milá, je to, jako kdybys řekl nudná, nijaká, nebo dokonce hloupá! Úplně nepovedené slovo! Já mám ráda slova, která znamenají to, co říkají! To mi radši vynadej, než abys o mně říkal, že jsem milá!“

„Zapíšu si to za uši,“ slíbil Bělobřich. V očích mu zvědavě zajiskřilo. „Teď, když jsi mi řekla, co nesnášíš, řekneš mi taky, co máš ráda?“

„Myslíš, doopravdy hodně ráda?“

„Myslím ze všeho nejradši.“

Šupito nemusela dlouho přemýšlet.

„Houpání,“ hlesla blaženě. „Úplně nejradši mám houpání. A ty?“

„Já taky.“

„Nepovídej!“

„Namouduši! Když jsem žil v lese, houpal jsem se na tak nebezpečných místech, že jsem si při tom málem srazil vaz! Třeba na té vyvrácené bříze nad močálem!“

„Na té jsem se vždycky chtěla pohoupat, ale nikdy jsem se neodvážila,“ přiznala Šupito.

„Bála ses, že spadneš do vody?“

„To taky, ale ještě víc jsem se bála, že za mnou vylezeš a chytíš mě.“

Oba se na chvíli odmlčeli a vzpomínali na les a na všechno příjemné i nepříjemné, co v něm zažili. Najednou Šupito vykulila oči.

„Teď mě napadá – jak to, že jsi vůbec tady?“

„Umřel jsem hned tu noc po tom, co jsi spadla ze skály.“

„Co se ti stalo?“

„Měl jsem hlad, ale žádný zajíc, myš ani křeček se nedali chytit. Nepovedlo se mi vyčenichat ani užovku. Úplně se mi svíral žaludek, a tak jsem se vypravil do toho statku za polem – měli tam nová kuřátka. Jenže...“ lišák vzdychl a zachmuřeně se odmlčel.

„Chytil ses do pasti,“ uhádla Šupito.

Znala pasti, hlavně ty na myši, hájovna jich byla plná. V jedné z nich skončil i velký stájový myšák Smrdímunohy. Objevil otevřené okénko od spižírny a skočil dovnitř. Šupito se užuž chystala skočit

za ním, když vtom zevnitř uslyšela kovové cvaknutí pasti. Smrdímunohy žalostně zapištěl a hned nato se ozval jásavý výkřik hajné, která se z úlovku radovala. Víc už Šupito neslyšela, protože vzala tlapky na ramena a zastavila se až daleko v lese.

„A nemohl ses vyškubnout?“ zeptala se lišáka s účastí.

„Byla to těžká, zubatá past. Zakousla se mi do hřbetu. Ať jsem dělal, co jsem dělal, nedokázal jsem ji zvednout,“ vyprávěl Bělobřich. „Moc mě to bolelo a ztratil jsem spoustu krve. K ránu jsem omdlel a dál už si nic nepamatuju.“

Při vzpomínce na to, co zakusil, se lišákovi zaleskly oči a na čele se mu objevila hluboká vráska. Šupito cítila, jak se jí soucitem stahuje hrdlo. Ještě docela nedávno pro ni byl Bělobřich nepřítel číslo jedna – teď jí ho bylo upřímně líto. Přistoupila k němu tak blízko, jak se dosud nikdy k žádnému lišákovi ani ve snu neodvážila, a nesměle ho pohladila. Bušilo jí při tom srdce a připadala si hrdinsky.

„Moc mě to mrzí,“ řekla. „Kdybys zavolal o pomoc a kdybych byla ještě naživu a kdybych tě slyšela a kdybychom byli už tenkrát kamarádi, tak bych přiběhla a vysvobodila bych tě!“

„Opravdu?“ zamrkal a utřel si slzu, která mu sklouzla na čumák.

„Ovšem!“

„To jsi milá,“ usmál se.

„Co jsem?“ zařvala Šupito.

„Promiň! Chci říct... vůbec ne milá! A... ani trochu!“ koktal lišák. „To dá rozum, že bys mě vysvobodila! Jinak bych ti to vytmavil!“

„No proto!“ upokojila se Šupito. „A teď konec řečí, jde se na houpačky!“

Vrátili se společně do jeskyně a s vervou se dali do houpání. Šupito věděla už zaživa, že ve dvou se dá užít daleko víc zábavy, než když je sama, ale netušila, jak moc ji hraní s Bělobřichem bude bavit. To nebylo jako se slepýšem, který měl sice sportovního ducha, ale na její vkus byl hrozně pomalý! Lišák byl rychlý a ničeho se nebál. Jako blesk přeskakoval z jednoho krápníku na druhý a kormidloval přitom ocasem. Nebo si stoupl na houpačku, posadil si Šupito mezi uši a rozhoupal se tak divoce, až pištěla nadšením. Jindy zase roztočil kolotoč takovou rychlostí, že se Šupito musela předními tlapkami pevně držet, zatímco zadní za ní vlály ve vzduchu jako praporky. Bělobřich měl nejen větší sílu než ona, byl taky daleko těžší, takže když spolu ská-

kali na trampolíně, létala Šupito až ke stropu. Houpací koně lišáka nebavily, zato na klouzačce nebyl k zastavení a vymýšlel nové a nové způsoby. Klouzal se po břiše, po zádech, po packách, po ocase, s menším úspěchem to zkoušel i po nose a závodil s Šupito, kdo dřív vyběhne po klouzačce vzhůru.

Měl báječné nápady a uměl vymýšlet hry, do kterých se zapojila i další zvířata. Třeba hru *Světlušky, zhasnout!*, kdy všechny světlušky na

lišákův povel přestaly svítit a ve tmě, která se v jeskyni udělala, musel každý co nejrychleji někoho nahmátnout a poznat, kdo to je. Hra se setkala s takovým nadšením, že se musela hrát znovu a znovu. Přestali, teprve když jeden maličký kolibřík omylem vletěl do huby obrovskému hroznější, a třebaže v něm našťestí nezabloudil a na druhé straně našel nouzový východ, odnesli to oba šokem, protože v té tmě nevěděli, co se vlastně stalo.

„Nevím, proč jsme spolu nekamarádili už dřív!“ prohlásila Šupito, když se unavená hraním na chvíli natáhla na lavici ve vláčku, který bez zastavení projížděl kolem dokola. Bělobřich se posadil vedle ní. Byl udýchaný, ale vypadal šťastně.

„Bála ses mě, to je jasné! Když se někdo někoho bojí, nemůže se s ním skamarádit,“ usoudil.

„To je pravda, měla jsem z tebe větší strach než z otráveného sýra,“ přiznala Šupito. „Bála jsem se na tebe i myslet!“

„To já jsem o tobě přemýšlel často. Napadaly mě různé věci.“

„Jaké?“

„Třeba co udělám, až tě chytím. Představoval jsem si, že ti velkomyslně daruju život.“

„To bys udělal?“ zeptala se Šupito s dojetím. „Vážně bys mě pustil?“

„Ne, vzal bych tě do zajetí,“ vysvětlil lišák. „Za to, že bych tě nesežral, bys mi chytala blechy, vyprávěla pohádky a nadháněla jiné myši.“

„To určitě!“ rozzlobila se Šupito. „Utekla bych ti – mám přece svou hrdost!“

Lišák lítostivě pokýval hlavou.

„Takže bych tě asi musel přece jen sežrat.“

Vláček ujížděl kolem hrajících si zvířat, některá do něj naskakovala, jiná zase vyskakovala ven a Šupito přemýšlela.

„Vlastně je to smůla,“ svěřila se Bělobřichovi se svými myšlenkami. „Dokud jsme žili v lese, ani jsme se pořádně neznali. Odmalička jsi pro mě byl nepřítel. Řekli mi, abych před tebou utíkala, tak jsem utíkala.“

„Mně zase řekli, že jsi dobrá svačina, tak jsem tě honil – to víš, my lišky si na svačinu potrpíme,“ řekl Bělobřich. „Nevěděl jsem, že jsi tak mil... chci říct chytrá a že je s tebou legrace!“

„Škoda že jsme se skamarádili až tady,“ zalitovala Šupito. „Prababička Všudevleze vždycky říkala: čím dřív, tím líp!“

„Radši pozdě než ještě později,“ poznamenal Bělobřich, ale protože si nemohl vzpomenout, od koho tu moudrost slyšel, zatvářil se, jako by byla jeho vlastní, a honem vyskočil z vlaku.

„Že mě nedohoníš!“ vykřikl.

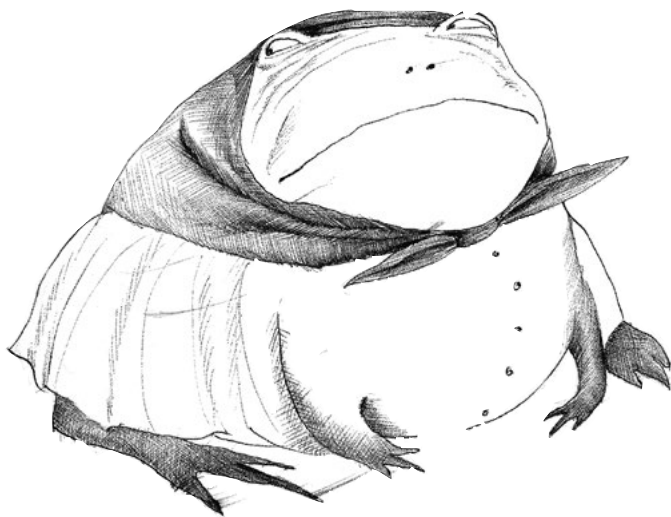
Šupito se nedala pobízet.

„To si piš, že dohoním!“ rozběhla se za ním.
„A pak budeš můj zajatec, budeš mi chytat blechy
a vyprávět mi pohádky!“

Čas ubíhal. Vlastně neubíhal, s časem se tu dělo něco prapodivného. Neběžel, neplynul, nevěkl se – jako by vůbec nebyl. A pokud byl, neměl žádnou moc. Všechno vypadalo pořád stejně: heřmánek voněl a neodkvétal, stromy šuměly a neopadávaly, slunce svítilo a nezacházelo, vodopád hučel stále stejnou melodií, tráva se ustavičně zelenala, voda v potůčcích šplouchala a nezamrzala, nikdy se nic nezměnilo.

Šupito nedokázala odhadnout, jak už je tady dlouho, a vlastně nad tím ani moc nepřemýšlela. Hrála si. Objevila spoustu dalších zvířat, která znala z lesa. Většinou to byla radostná setkání, i když někdy trochu zvláštní, jako třeba s ropuchou Rušínoc. Znaly se odmalička, protože vyrostly u stejného potoka, avšak jednoho dne se Rušínoc s celou svou rodinou odstěhovala hlouběji do lesa k močálu. Říkala, že to tam budou mít lepší. Od té doby ji Šupito neviděla. Teď do sebe narazily v jeskyni na skákacích míčích.

„Nazdárek! Ty nejsi v močále?“ podivila se Šupito.

„Nemluv mi o močále!“ Ropucha se zatvářila kysele. „Jednou večer tam přišly holínky a kbelíky a všechny nás pochyťaly!“

„Proč?“

„Co já vím! Prý kvůli nějakým zákuskům nebo pokuskům... nebo tak nějak. Jeden starší žabák mi to vysvětloval, ale přiznám se, že jsem ho moc neposlouchala. Vyskočila jsem za jízdy z té jejich káry na silnici a chtěla jsem zmizet, ale nepovedlo se mi to.“

„Přejelo tě auto?“

„Kdyby jen jedno!“

Rušínoc škubla nožkou a neklidně se rozhlédla.

„Mám od té doby trochu pocuchané nervy,“ přiznala a honem odváděla řeč jinam. „Ty míče jsou senzační! Mají lepší odraz než skokani! Schválně jestli přeskočíme tamhleto divoké prase! Hop-lá!“

Ještě zvláštnější bylo setkání s ježkem, v lese mu říkali Dupejakokůň. Tady nedupal. Dokonce ani nechodil. Jen se neslyšně vznášel mezi kolotoči a houpačkami a všem známým se na potkání omlouval.

„Moc mě to mrzí, prosím tisíckrát za prominutí,“ omluvil se i Šupito, když k ní přiletěl.

„Co tě mrzí? Za co se omlouváš?“ nechápala Šupito.

„Za svoje mizerné způsoby,“ řekl Dupejakokůň s provinilým výrazem. „Musel jsem být strašně hlučný soused.“

„Tak hrozné to zase nebylo,“ ujistila ho Šupito. „My myši se ježkům tak jako tak radši klidíme z cesty. Tvoje dupání nás aspoň vždycky upozornilo, kde zrovna jsi.“

„Nejde jen o dupání, taky jsem hodně pomlouval. O tobě jsem říkal, že jsi nafoukaná, že ti odstávají uši a že máš moc dlouhý nos,“ kál se ježek zkormouceně.

„Stejně ti to nikdo nevěřil,“ zasmála se Šupito. „Moje uši a nos přece byly široko daleko nejkrásnější, a nafoukaná jsem jakživa nebyla!“

„Takže se na mě nezlobíš?“ Ježkův výraz se rozjasnil. „To je od tebe hrozně šlechetné! Díky, tisícové díky!“

Šupito jen mávla tlapkou.

„A nebudeš se mi mstít?“ zeptal se ještě ježek opatrně. „Víš, chápal bych to, ale ztrpčilo by mi to život.“

„Neměj obavy,“ uklidnila ho Šupito. „Jak bych se ti mohla mstít? Kdy? A jaký život by ti to mohlo ztrpčit, když žádný nemáš?“

„No přece ten příští.“

„Příští?“ Šupito vykulila oči. „O čem to mluvíš?“

Ale odpověď nedostala. Ježek už byl o kus dál u krtka a se zkroušeným výrazem drmolil další omluvu.

Nejbláznivější setkání Šupito čekalo o něco později. Seděla právě s Bělobřichem na lanovce a kochala se pohledem z výšky na všechno to hemžení, hraní a skotačení pod sebou, když vtom jí někdo poklepal na rameno. Ohlédla se a uviděla velkého ptáka s čupřinou a zahnutým zobákem. Visel za jednu nohu ze stříšky lanovky, levým okem se díval na Šupito a pravým na Bělobřicha.

„Korela chocholatá z rodu papoušků,“ představil se. „Mám tady dva lístky do kina. Jeden je pro myš jménem Šupito a druhý pro nějakého Bělobřicháče.“

Lišák uraženě naježil vousy.

„Bělobřich!“ vyštěkl. „Ani Bělopupkáč, ani Bělobřicháč, ale vždycky a jenom Bělobřich! Když mě chce někdo někam pozvat, ať si laskavě zapamatuje, jak se jmenuju! Rozumíš?“

„Rozumíš.“

Korela si z jeho křiku očividně nic nedělala. Vytáhla zpod křídla svitek kůry, rozvinula ho a pak pečlivě zobákem přeškrtala chybně zapsané jméno.

„V seznamech je plno chyb,“ vysvětlovala při tom

klidně. „Mají je na starost nejhoupější ze všech papoušků. Jistě víte, o kom mluvím.“

Podívala se levým okem na Šupito a pravým na Bělobřicha. Oba zaraženě zavrtěli hlavou.

„Kakadu, kdo jiný,“ uchechtla se korela pohrdavě. „Líní ptáci ulejšáci, co by nejradši všechen čas prožvanili! Na srandičky, to je užije, ale když jde o práci, katastrofa! Všichni v rodině se za ně stydíme!“

Znovu zalovila zobákem pod křídlem, vytáhla vavřínovou větvičku a uškubla z ní dva lístky. Jeden podala Šupito, druhý Bělobřichovi.

„Přeju vám dobrou zábavu a příjemný zbytek pobytu!“ popřála jim.

„Zbytek? Proč zbytek?“ zeptala se Šupito nechápavě.

„Zbytek-z-kytek-vytek!“ zaskřehotala papouščice. Milovala verše a pokaždé, když si přičichla k vavřínové větvičce, napadaly ji v nebezpečném množství. „Příbytek-dobytek-úbytek!“

„Jaký úbytek?“ vyjevil se Bělobřich. „Tomu nerozumím! Co tím myslíš? Nám nic neubývá, všeho je tu dost!“

„Kost-chvost-host,“ zaveršovala korela a vtáhla vůni vavřínu hluboko do zobáku.

„Mohla by ses vyjádřit jasněji?“ požádala ji Šupito. „Chceš říct, že jsme tady jenom hosti? Bu-

deme odtud muset odejít? Kam? A za jak dlouho? V jakém čase?“

„Prase,“ odpověděla korela. Vavřín ji dočista pobláznil, nebyla s ní rozumná řeč. Vyšplhala se zpátky na stříšku lanovky, tam se oddala básnickému snění a na žádné další otázky neodpovídala. Bělobřich se ustaraně podíval na Šupito.

„Rozuměla jsi jí?“

„Ani co by se za drápek vešlo,“ vzdychla Šupito. „Zřejmě bude nejlepší jít do toho kina. Tam se snad dozvíme víc.“

„Doufejme,“ přikývl lišák. „Já v kině ještě nikdy nebyl. Nevíš, jak vypadá?“

„Přesně to nevím,“ řekla Šupito. „Ale myslím, že je chlupaté.“

Najít cestu nebylo těžké. Stačilo vyletět z jeskyně a vydat se dolů průsmykem. Každý, koho se zeptali, jim ukázal směr. Čím víc se průsmyk rozšiřoval, tím větší množství zvířat potkávali.

„Asi to bude něco opravdu mimořádného,“ poznamenala Šupito při pohledu na rychle houstnoucí davy.

„Jen aby se na všechny dostalo,“ strachoval se Bělobřich. „Měli bychom si pospíšet!“

„Máme přece lístky,“ uklidňovala ho Šupito. Ale pro jistotu přece jen zrychlili. Už dohlédli na konec průsmyku. Otvíral se do široké pláně, za kterou leželo něco, co ani Šupito, ani Bělobřich v životě neviděli.

„Vypadá to jako pole,“ uvažoval lišák.

„Neřekla bych. Pole je přece střapaté a má úplně jinou barvu.“

„Ale vlní se, když fouká vítr. Tohle se taky vlní.“

Racek, kterého míjeli, zaslechl jejich rozhovor a rozchechtal se.

„Nevím, odkud jste, ale musíte být pěkní tuklouši, když nepoznáte moře!“

Šupito by se racka ráda zeptala, k čemu moře je a co umí, ale Bělobřich se k ní naklonil.

„Nebav se s tím vejtahou,“ pošeptal jí. „Dělá, jako by sežral všechnu chytrost! Až budeme blíž, sami uvidíme, co a jak!“

Měl pravdu – když přiletěli blíž, uviděli vysoké vlny, spoustu ryb a jiných plovoucích zvířat a pochopili, že moře je voda.

„Nic zvláštního,“ řekla Šupito. „Trochu jako močál u nás v lese.“

„Taky bych řekl,“ přisvědčil lišák. „Možná kapinku větší.“

Všechna zvířata, která dorazila na břeh moře, mířila k jednomu bodu. Z dálky vypadal jako ma-

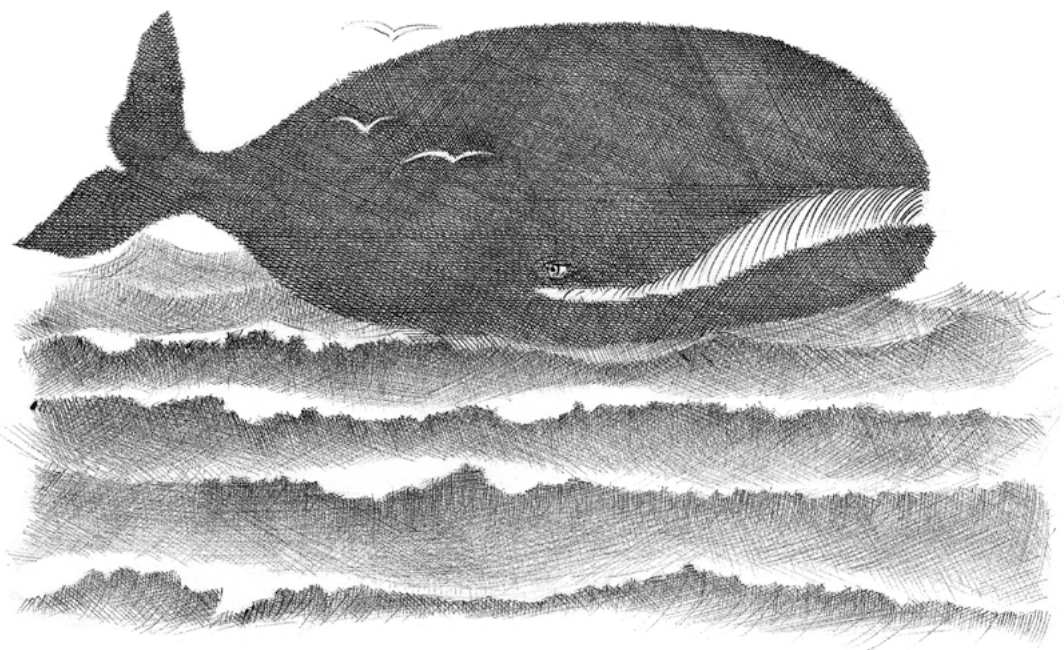
lá stříbrná ryba, zblízka jako větší stříbrná ryba, a když doletěli až k tomu, pochopili, že...

„Tohle je určitě kino!“ vykřikl Bělobřich.

„Vypadá to tak. I když chlupaté zrovna moc není.“

Po pravdě řečeno, kino bylo dokonale hladké, obrovské, s ploutvemi a s vodotryskem. Rozvázně plulo v mořských vlnách a otevřenou hubou do něj proudili návštěvníci.

„Jen dál, jen dál!“ vyvolávala volavka, která kroužila kolem. „Vstupte a zhlédněte film svého života! Nebudete litovat! Žádné pohádky, žádné výmysly, všechno je pravda! Jen dál, jen dál!“

Jakmile uviděla Bělobřicha a Šupito, přiletěla k nim a dlouhým špičatým zobákem jim procvakla lístky.

„To máme jít tam... dovnitř?“ zeptala se Šupito nejistě. Při pomyslení, že by měla vlézt té obrovské rybě do tmavého a jistě mokrého břicha, jí nebylo právě veselo. Lišák taky nevypadal nadšeně.

„Vždycky jsem běhal po souši,“ brblal. „Nestačí, že jsem si už zvykl na létání? Mám ke všemu ještě plavat?“

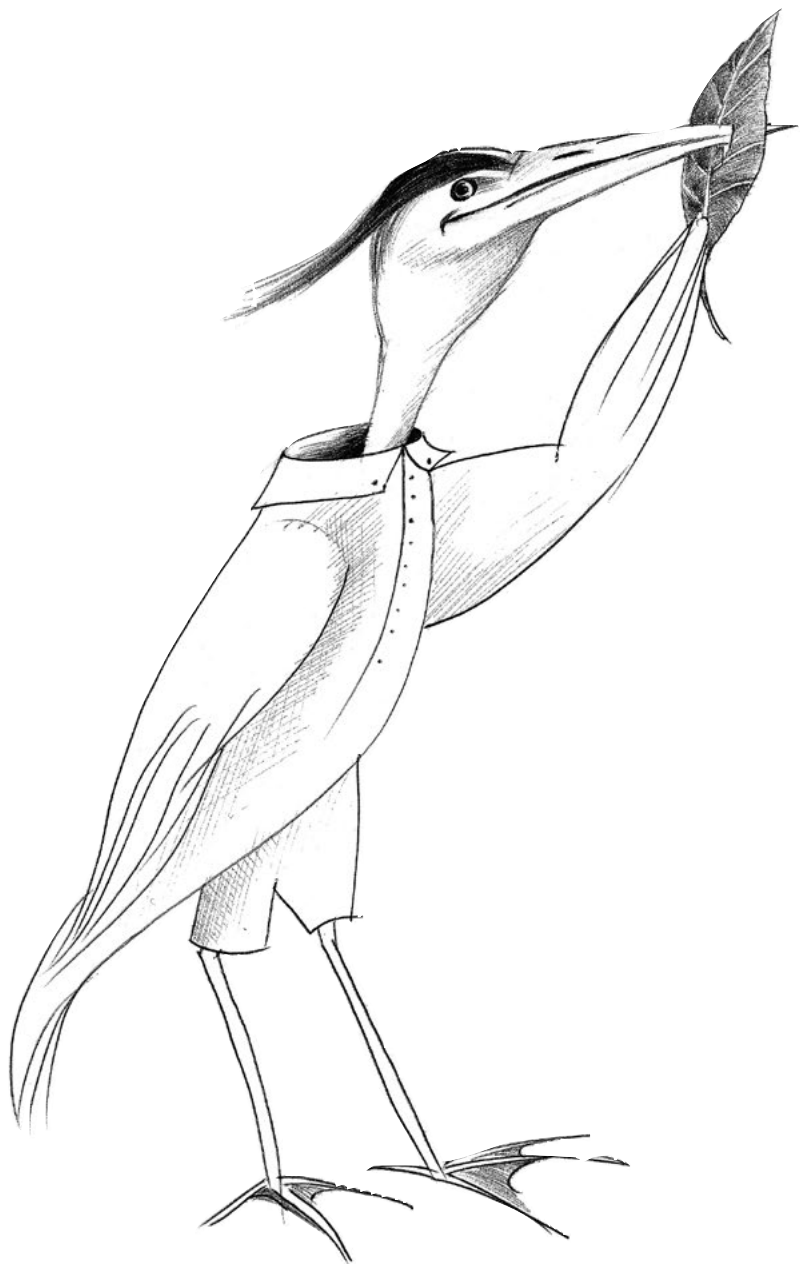
Volavka jen potřásla hlavou, ale neodpověděla – měla plný zobák práce se štípáním lístků.

Vtom Šupito zahlédla strýčka Šmajdu. Právě pomohl prababičce Všudevleze zdolat mohutné pohoří rybích zubů a zmizel s ní vevnitř. Šupito se zastyděla: taková stařenka jako Všudevleze nemá strach, a ona sama že by se měla bát? To by tak hrálo!

„Pojď!“ pobídla Bělobřicha odhodlaně, a aby mu šla příkladem, sama vyrazila jako první. „Nejsme přece naživu – nic se nám nemůže stát!“

„Jenom aby!“ zabručel Bělobřich, ale následoval ji. „Jeden nikdy neví! I po smrti se můžeš utopit!“

Vnitřek kina byl sice mokrý, ale zdaleka ne tak tmavý, jak se Šupito obávala. Všude poletovaly zlaté a duhové rybky a svítily ostatním na cestu. Vedla kolem malých komůrek, z kterých se ozývaly nejrůznější zvuky a hudba.

„Co to je?“ zeptala se Šupito zvědavě nejbližší duhové rybičky. Vypadala, že se tu dokonale vyzná.

„Dřív jsme měli jeden velký kinosál,“ odpověděla ochotně. „Ale návštěvníci si stěžovali, že nemají soukromí, a tak se to tu přestavělo. Tyhle malé promítací kóje, to byla idea mořského koníka. On je jinak trochu hyperaktivní a má sklon k afektovanosti, ale tohle vymyslel opravdu perfektně.“

Rybka byla mnohomluvná, používala však tolik neznámých slov, že jí Šupito vůbec nerozuměla.

„Chceš říct, že si mám do jednoho z těch pelíšků sednout?“ zeptala se váhavě.

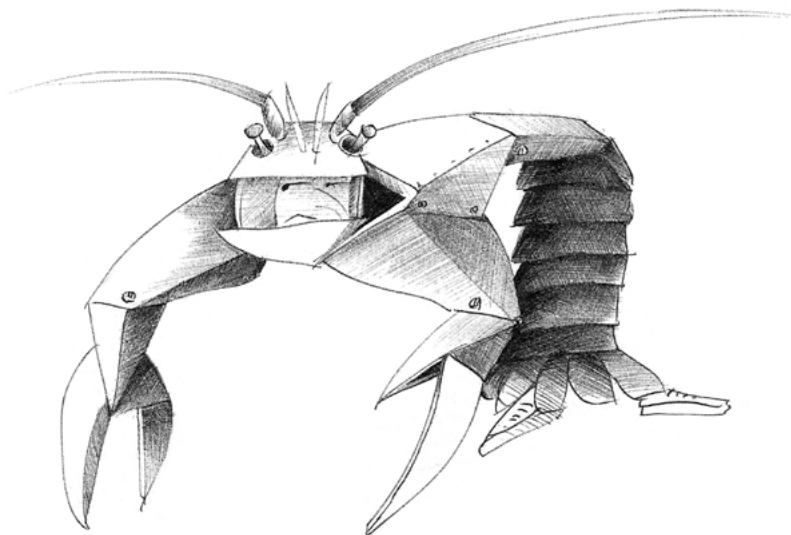
„Ovšem, jsou ti k dispozici,“ odpověděla rybka. „Podívej, tady je zrovna jeden volný! Nebude ti malý?“

Z komůrky, ke které se blížili, vycouval rak. Bylo vidět, že je na nejvyšší míru rozrušený, sotva pletl nohama.

„Příště budu chytřejší a zalezu pod břeh,“ mumlal. „Přece nejsem hlupák, abych dělal stejné chyby znovu a znovu! Takhle naletět! Jako nějaký čtyřdenní ráček, kterému ještě teče bahno po bradě! Ne, ne, teď všechno vím a příště budu daleko chytřejší...“

Pozpátku prošel kolem Šupito a za rozčileného luskání klepet se vzdaloval k východu. Rybka nahlédla do komůrky, kterou opustil, a kývla na Šupito.

„Běž dovnitř a udělej si pohodlí,“ řekla. Pak se podívala na Bělobřicha. „Tebe zavedu kousek dál – tam jsou prostornější kóje.“

„To tu mám zůstat sama?“ vyhrkla Šupito. Natolik si na lišákovu blízkost zvykla, že se necítila ve své kůži, když se měli rozdělit.

„Jenom na moment,“ ujistila ji rybka. „Promítání netrvá dlouho. Tvůj kamarád se pro tebe pak jistě zastaví.“

Bělobřich se usmál pod vousy. Líbilo se mu, že rybka na první pohled poznala, kdo je s kým kamarád. Říkal si, že to svědčí o její chytrosti a taky o tom, že skutečné kamarádství se dá rozeznat i tam, kde je málo světla.

„Klídek,“ mrkl na Šupito, aby ji upokojil. „Tvůj kamarád tu bude cobydup!“

Šupito se uvelebila na měkkých poduškách z mořských řas a čekala, co se bude dít. Z řeči duhové rybky ani z toho, co mumlal rak, moc moudrá nebyla. Náhle se ozvala tichá hudba a ve tmě před Šupito se objevil jasný kotouč světla. Pomalu stoupal vzhůru. Před ním se ježily vysoké jedle a borovice.

„To vypadá jako slunce, když vychází u nás nad lesem,“ zašeptala Šupito vzrušeně. Vtom už ale v hudbě rozeznala jednotlivé tóny: šumění stromů, křik ptáků a hvízdání větru. Všechny ty zvu-

ky jí byly důvěrně známé. „Že by to bylo opravdu v našem lese?“

„Kde ji... ji... jinde by to mělo být?“ ozval se povědomý hlas. Šupito ho okamžitě poznala. Byl to potok, který od věčného skákání přes kameny koktal. „To víš, že je to v na... na... našem lese!“

Ve vysoké trávě na kraji paseky se zničehonic mihlo nějaké malé zvíře.

„A kdo je tohle?“

„Nepoznáváš se?“ zasmála se tráva. Šupito se podívala pozorněji – a opravdu! Ta míhající se šedá hromádka byla myš s černým flíčkem ve tvaru oříšku na čele. Takový flíček měla ze všech myší v širokém okolí jen a jen Šupito! Nebylo nejmenších pochyb, že je to ona.

„Co tam dělám?“ zeptala se užasle. Náhle si nebyla jistá, kde vlastně je: jestli v trávě na pasece, nebo v kině na poduškách z mořských řas. Tráva neodpověděla, jen zašustila, jako by ji chtěla varovat před nebezpečím. V příštím okamžiku slunce trochu pohaslo a po pasece přeběhl černý stín. Šupito vzhlédla a uviděla velkého ptáka. Kroužil s roztaženými křídly nad korunami stromů a vypadal tak vznešeně, že na něm Šupito mohla oči nechat. Znenadání pták přitiskl obě křídla k tělu a zdálo se, že přátelsky mává ocasem. Šupito ho napodobila – taky zvedla ocas

a zamávala mu. Ale vtom začal pták těžce jako kámen padat dolů.

„Uteč!“ ozval se nablízku polekaný výkřik. Šupito pohlédla tím směrem a poznala maminku. Krčila se mezi kořeny vyvráceného smrku a zděšeně pozorovala rychle se zvětšující stín. „Schovej se, nebo tě chytí!“

Ale Šupito byla tak vyjevená, že vůbec nechápala, před kým má utíkat a kam se má schovat. Ustrašeně se krčila v trávě a čekala. Střemhlav padající pták byl už kousek nad její hlavou, když Šupito spatřila, jak se k ní maminka vrhá. Popadla ji za kůži na krku a uháněla s ní, jak mohla nejrychleji, do skrýše pod kořenem. Stihla to v posledním okamžiku! Pták přistál přesně na místě, kde Šupito ještě před vteřinou dřepěla. Když viděl, že kořist je pryč, zlostně udeřil křídly o zem a opět se vznesl.

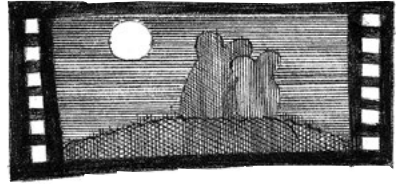
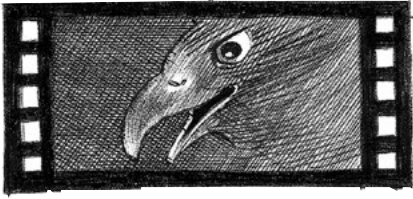
„Na to si vzpomínám!“ vyhrkla Šupito a vzrušeně vyskočila z hromádky mořských řas. „Byla jsem tenkrát ještě malá, utekla jsem mamince a ten pták mě málem ulovil! Počkat, jak se jenom jmenoval? Vi...Vida...“

„Vidínás,“ pomohla tráva její paměti. „Největší káně z našeho lesa. Maminka ti před ním zachránila život.“

Vidínás se vzdaloval mezi špičkami stromů, a Šupito s úlevou usedla zpět na podušku z moř-

ských řas. Ačkoli byla jenom divák, bušilo jí srdce a cítila stejné ulehčení jako tenkrát v dětství. Bylo to úžasné – kino jí dokázalo vrátit události a pocity, na které dávno zapoměla.

Ještě se ani nestačila vzpamatovat ze zážitku s kánětem a byla tu další vzpomínka, tentokrát ne tak vzdálená. Šupito, už daleko větší, seděla na větvi obrovského dubu a okouzleně pozorovala tanec listů ve větru. Najednou za ní nahoru vyšplhal nějaký myšák. Neznala ho. Byl velký a silný a měl krásné borůvkové oči. Když se do nich Šupito zahleděla, zatočila se jí hlava, až málem spadla ze stromu. Ale myšák ji zachytil a něžně jí položil tlapku kolem krku. Dlouho takhle spolu seděli a mlčky se dívali, jak si slunce lehá do pole. Když se začalo stmívat, myšák s borůvkovými očima slíbil, že příští večer přijde zase. Šupito byla štěstím bez sebe. Nemohla se dočkat večera. Ale myšák nepřišel ani příští, ani přespříští, ani žádný z dalších večerů. Šupito už ho nikdy neviděla. Byla smutná, protože si myslela, že se mu něco stalo, ale teď v kině ke svému úžasu myšáka znovu uviděla! Běžel, čilý a zdravý, úzkou pěšinkou kdesi v horách a vedle něj běžela cizí myš. U rozkvetlého vřesu se zastavili, aby se podívali, jak slunce uléhá za protější vrcholky hor, a myšák s borůvkovými očima té cizí myši něžně po-

ložil tlapku kolem krku. V tom okamžiku Šupito ucítila bodnutí žárlivosti a pochopila, že myšák své sliby nemyslel vážně.

„Dávno na tebe zapomněl,“ zašeptal vřes. „Vidíš? Našel si jinou.“

Myšákova zrada sice Šupito bolela, ale na druhé straně byla ráda, že se mu nic nestalo.

„Za to můžou ty jeho borůvkové oči,“ snažila se myšáka omluvit. „Která myš takovým očím odolá!“

Ale to už myšák zmizel a ve tmě před ní zazářila další vzpomínka, pak zase další a ještě jiná... Bylo to úchvatné. Šupito seděla na poduškách z mořských řas, vzrušeně sledovala svůj uplynulý život, jako by to byl ten nejnapínavější film, a ani nedutala.

„To je zvláštní,“ zašeptala s dojetím, když promítání vzpomínek skončilo a ve tmě před ní už jen slabě prosvítal les, v kterém se proháněl vítr.

„Když jsem přeplula jezero Rozloučení, zdálo se mi, že jsem to všechno nechala za zády, ale teď vidím, že se mi po tom pořád ještě stýská.“

„Stýská?“ zahvízdal vítr v korunách stromů. „Nic ti nechybí! Od rána do večera si můžeš hrát! Po čem se ti stýská?“

„Těžko říct,“ vzdychla si Šupito, protože tomu sama nerozuměla. „Možná mi něco přece jenom chybí.“

„Co ti může chybět?“ podivil se vítr.

„Já myslím... myslím...“ Šupito se usilovně pokoušela přijít na to, co jí chybí. Nebylo to lehké, ale pomaloučku tomu začínala rozumět. „Nikdy se tu nic nemění – všechno je pořád stejné. Není z čeho mít strach a po čem toužit, není na co se těšit, za čím se honit a před čím utíkat...“

„Chybí ti strach?“ zahučel vítr překvapeně. „Stýská se ti po pronásledování?“

„To ne, spíš po změně. Tady si jenom hraju, ale doma... v lese... tam jsem měla spoustu práce a napínavých úkolů! Každý den jsem se něco naučila a s někým jsem se seznámila! Každý den na mě čekalo nějaké dobrodružství a překvapení! Taky tam po mně zůstalo dost slibů, které jsem nesplnila. A kromě toho jsem udělala pár myšáren... možná víc než pár... ty by se myslím ještě daly napravit. Prostě když se to

vezme kolem a dokolečka, hrozně ráda bych dostala ještě jeden život a vrátila se tam – kdyby to šlo.“

„Vrátit se a opustit všechny ty báječné houpačky?“ vypískl vítr udiveně. „To si děláš legraci!“

„Můžu se přece houpat na vyvrácené bříze nad močálem!“ namítla Šupito.

„A co Bělobřich?“ zašuměl vítr.

„Toho už se nebojím, jsme kamarádi!“

Vítr se na okamžik ztišil a přemýšlel.

„A co když vaše kamarádství nevydrží?“ zafoukal najednou pronikavě.

Šupito se lekla. Na to vůbec nepomyslela! Tady bylo všechno jednoduché, ale kdyby se vrátili do lesa, zase by je trápil hlad a museli by si shánět potravu. Zůstal by i pak Bělobřich její kamarád, anebo by v ní zase viděl svačinu? Vlastně by se na něho nemohla zlobit – sama věděla, jak je to zlé, mít prázdný žaludek – ale byla by to strašná škoda. V poslední době si moc dobře rozuměli, a Šupito si byla jistá, že se začínají mít skutečně rádi.

„Jen si přiznej pravdu,“ pokračoval vítr ostře. „Jste kamarádi, protože vám nic nechybí a nic vás netrápí. Kdybyste žili v lese, bude všechno opět jako dřív! Zнала jsi snad nějakou myš, která se kamarádila s lišákem?“

Ne, žádnou takovou myš Šupito neznala. Zaka-
bonila se. Ale vtom ji něco napadlo – něco úžas-
ného.

„A co kdybych se narodila jako liška?“ vyhrkla.
„Pak bychom byli pořád spolu, nemuseli bychom
se jeden druhého bát a nic by nás nerozdělilo!“

Vítr se lehounce zatočil nad korunami stromů
a vrátil se k ní.

„Víš, jak je to těžké, žít v liščím kožichu?“ dýchl
jí do tváře. „Všechny myši, krtci a ostatní kama-
rádi se tě budou bát! Lidé si z tebe budou chtít
udělat kabát! Budeš muset utíkat před myslivci!
Už nebudeš tak maličká a šikovná, aby ses všu-
de protáhla a schovala! Ani na strom nevylezeš!
Opravdu si přeješ být liška?“

„Opravdu! Moc a moc a moc!“ vyhrkla Šupito.
„Jenom nevím, jak to zařídit. Nemohl bys mi po-
radit?“

„Když si to tolik přeješ, Šupito,“ zaševelil vítr,
„určitě to tak dopadne. Ta největší přání se každé-
mu vyplní, věř mi. Mně se moje přání taky splnilo.“

„Jaké bylo tvoje přání?“ zeptala se Šupito zvě-
davě.

„Jaké asi!“ vypískl vítr a uličnicky jí rozfoukal
pampeliškové chloupky. „Chtěl jsem být vítr! A he-
le, co jsem!“

Zasmál se a odletěl.

Když Šupito opustila promítací komůrku, Bělobřich už na ni čekal. Byl nezvykle tichý a zahloubaný. Šupito taky nebylo do řeči, a ani ostatní zvířata, jak si dobře všimla, nebyla tak veselá a rozdováděná, jako když do kina přicházela. Každý měl o čem přemýšlet, na každém bylo vidět, že po zhlédnutí filmu udělal nějaké důležité rozhodnutí. Malý mořský koník splašeně pobíhal mezi odcházejícími návštěvníky a se všemi se vzrušeně loučil.

„Bylo nám obrovským potěšením, že jste si k nám přišli zavzpomínat!“ vykřikoval. „Doufám, že jste se v našem kině cítili jako doma. Pokud se vám sedělo nepohodlně, neostýchejte se a postěžujte si našim duhovým rybkám! Pokud jste se při promítání nudili, velice nás to mrzí, ale v tom případě si postěžujte sami sobě. Těšíme se na vaši příští návštěvu. Šťastnou cestu! Šťastnou cestu, přátelé!“

Bělobřich a Šupito vyletěli z kina, zakroužili nad neúnavně tryskajícím vodotryskem, zamávali volavce, která už procvakávala lístky dalším návštěvníkům, a zamířili ke břehu. Mlčeli. Šupito uvažovala, jak má Bělobřichovi říct, že chce zpátky do

jejich lesa. V přítmí kina jí to připadalo správné a snadné, ale teď uprostřed jasných barev, kterými nebe překypovalo, měla strach, co jí na to lišák odpoví. Třeba se jí vysměje! Třeba ji nechá jít a sám zůstane v jeskyni na houpačkách! Při tom pomýšlení se zamračila.

„Je ti něco?“ lekl se Bělobřich. „Tváříš se jako zmrzlá vrána!“

„Musím s tebou mluvit,“ řekla Šupito. Právě letěli nad loukou, kde před časem uzavřeli své přátelství. „Co kdybychom si tady na chvíli sedli?“

„Jsem pro,“ souhlasil lišák. „Taky s tebou musím mluvit.“

„O čem?“ zneklidněla Šupito.

„Až v heřmánku,“ odpověděl lišák. Zakormidloval ocasem a začal se snášet dolů.

Na louce, tak jako jinde, se nic nezměnilo: vpředu heřmánek, vzadu heřmánek, nalevo cesta, u cesty velký bodlák. Slunce stálo pořád na stejném místě a ve vzduchu se vznášela pořád stejná vůně. Všude klid a mír, všude pohoda. Jenom Šupito nebyla v pohodě.

„O čem jsi se mnou chtěl mluvit?“ opakovala znepokojeně.

„Nejdřív ty,“ vyzval ji lišák. „Dámy mají přednost.“

„To už dávno neplatí.“

„Pro mě to platí.“

„Pro mě ne.“

„Tak si stříhneme: kámen, klepeto, nebo javorový list?“

Stříhli si. Dvakrát to bylo nerozhodně, potřetí vyhrál Bělobřich. Nedalo se nic dělat, Šupito musela začít.

„Víš, Bělobřichu, to, co ti chci říct, je moc důležité,“ spustila váhavě.

„Jak moc?“ zeptal se lišák.

„Jako...“ Šupito přemýšlela. „Jako naše kamarádství.“

„Co je s naším kamarádstvím?“ polekal se lišák a na čele se mu udělala hluboká vráska. „Stalo se s ním něco?“

„Ne, ne, s naším kamarádstvím je všechno v pořádku! Aspoň z mojí strany,“ ujistila ho Šupito.

Bělobřich si oddychl.

„Z mojí taky,“ řekl a vráska na čele mu zmizela. „Tak o co tedy jde?“

„Chtěla jsem ti říct, že když jsem v kině viděla... vlastně už předtím jsem tak trochu cítila... a teď ještě víc, když jsem si na všechno vzpomněla... chápeš?“

Bělobřich zaraženě zavrtěl hlavou.

„Zkus to ještě jednou,“ navrhl. „Asi mi v kině zvlhnul mozek – nějak pomalu mi zapaluje.“

„Jde o to, že už mě to tady nebaví,“ našla Šupito konečně jasná a srozumitelná slova. „Víš, stýskalo se mi už dřív, ale jenom kapku. A hlavně jsem to nevěděla. Teď to vím.“

„Co víš?“

„Moc ráda bych se vrátila k nám do lesa!“ vyhrkla Šupito a rychle, aby jí nemohl skočit do

řeči, pokračovala: „Chtěla bych se zase jednou podívat, jak se probouzí slunce a jak si lehá do pole. Taky mi chybí mraky a vítr a louže na cestě a ráda bych věděla, jestli jsou na pasece čerstvé žampiony, jestli se nerozvodnil potok a jestli se do toho hnízda na višni vrátil špaček. A co by mě opravdu zajímalo, je ta vyvrácená bříza nad močálem – chtěla bych konečně zkusit, jak se na ní houpe!“

Lišák se na Šupito díval s vykulenýma očima.

„To myslíš vážně?“

„Úplně vážně.“

„A přišla jsi na to sama?“

„Jak jinak?“

„Nikdo ti nic neřekl?“

„Co by mi kdo měl říkat?“ Šupito se na Bělobřicha nechápavě podívala. Dělal si z ní legraci? Baval se na její účet?

„Pokud ti to připadá k smíchu, tak se klidně zasměj,“ řekla. „Ale nejdřív mi pověz, o čem jsi se mnou chtěl mluvit ty.“

„To jsem blázen,“ mumlal Bělobřich vyjeveně a kroutil hlavou. „Že oba zbožňujeme houpačky, to už vím dávno. Že rádi hrajeme stejné hry, to taky vím. Ale že tě napadají moje nápady, to slyším poprvé.“

„Tvoje nápady?“ hlesla Šupito. „Chceš říct, že...“

„Právě o tom jsem s tebou chtěl mluvit. Víš, tam v kině jsem dostal tak ukrutnou chuť být zase u nás v lese, že mě z toho až rozbolela hlava,“ řekl Bělobřich. „Jak jsme letěli zpátky, dělalo se mi úplně černo před očima!“

„Proč jsi nic neřekl?“

„Bál jsem se, že to budeš považovat za hloupý nápad. Myslel jsem, že tady třeba budeš chtít zůstat.“

„Přesně to jsem si říkala já o tobě!“ vykřikla Šupito a s úlevou se rozesmála. „Kdybys věděl, jak jsem ráda, že chceš to, co já!“

„A kdybys věděla, jak já jsem rád!“

Oba se odmlčeli.

„Ty, Šupito,“ ozval se po nějaké chvíli Bělobřich.

„Ano, Bělobřichu?“

„Kdybych nechtěl to, co ty... kdybych tu radši zůstal... zůstala bys se mnou, nebo... nebo bys...?“ Nedopověděl, ale oba věděli, co má na mysli. Šupito se zamyšleně zahleděla do heřmánku.

„Já nevím,“ přiznala po chvíli. „A ty?“

„Taky nevím.“

Znovu se odmlčeli. Pak si Šupito přisedla k Bělobřichovi blíž.

„Dobře že jsme se nemuseli rozhodovat,“ řekla.

„Vid?“ rozzářil se Bělobřich a taky si k ní přisedl. „Tedy... ne že bych měl strach, že bychom se nerozhodli správně, ale takhle je to lepší.“

„Určitě. Myslím, že i rychlejší,“ dodala Šupito.

Opravdu to šlo rychle. Jakmile se rozhodli, že odejdou, začali se chystat na cestu. Naposledy se pohoupali na svých oblíbených houpačkách, naposledy se povozili ve vláčku a na lanovce, ještě jednou si zahráli *Světlušky, zhasnout!* a zaskákali si na trampolíně. Potom se Šupito rozloučila se všemi známými. Zjistila, že mnoho z nich se stejně jako ona a Bělobřich chystá odejít. Důvody měli různé.

„Nedají se tu uspořádat opravdové závody,“ stěžoval si slepýš. „Doma na pasece jsem sice skoro nikdy nevyhrál, ale mohl jsem – v tom byl ten vtíp! Tady jsou všichni stejně rychlí, a to každého skutečného sportovce po čase omrzí.“

I ježek už měl sbalených svých pět švestek.

„Všem jsem se omluvil, všichni jste mi odpustili, tak se bez obav můžu vrátit,“ vysvětlil Šupito. „Co tady? Ne že bych chtěl pomlouvat, ale není to tu nic moc. Ani pořádně zadupat si nemůžu.“

Rušínoc moc řečí nenadělala.

„Musím si léčit nervy,“ šeptla už na odchodu. „Neznám lepší medicínu než lesní ticho a bahenní koupele v našem močále.“

Škubla nožkou a chystala se odskákat, ale Šupito ji zadržela.

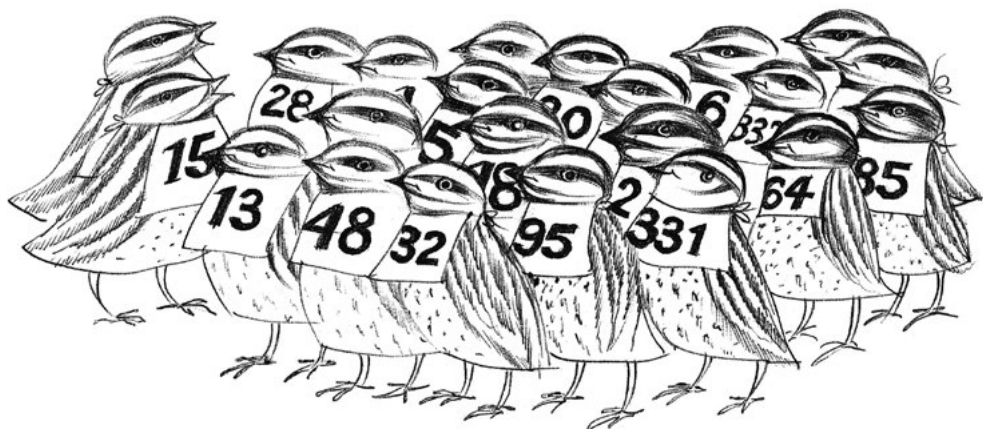
„Počkej, taky chci zpátky! Znáš cestu?“

„Řiď se podle křepelky,“ poradila jí ropucha. „Podívej, už se houfují!“

Opravdu. Křepelky posedávaly na krápnících a počítaly se. Některým dělala čísla potíže.

„Osmdesátá šestá... osmdesátá sedmá... osmdesátá ééé...“

„Osmá,“ ozvala se nápořka. Na nejvyšším krápníku seděla vlaštovka, která v Egyptě vyhrála medaili za férovost. Pozorně křepelky sledovala a těm,

kterým počítání nešlo, pomáhala. Šupito a Bělobřich si k ní přisedli.

„Kdy odlétají?“ zeptala se jí Šupito.

„Až jich bude tři sta třiatřicet,“ odpověděla vlaš-tovka. Pak se k Šupito naklonila a o něco tišeji do-dala: „Nevím proč, ale hrozně si tohle číslo oblí-bily. Tvrdí, že jim přináší štěstí. Přitom většina z nich umí počítat jenom do pěti – tak jsem se nabídl, že jim trošku pomůžu. Samozřejmě fé-rově!“

„Myslíš, že můj kamarád a já můžeme letět s ni-mi?“

„Bude nám potěšením. Hosté, třeba i lišky – samozřejmě slušné lišky, jsou u nás vždycky ví-táni,“ řekla zdvořile nejbližší křepelka, která otázku zaslechla. „Když jsou ovšem řádně započítáni!“

Šupito s Bělobřichem poděkovali a nechali se započítat.

„Mám trochu cestovní horečku,“ přiznal se li-šák.

„Já taky,“ kývla Šupito. „To je tím ustavičným plachtěním ve vzduchu. Ne a ne si zvyknout.“

„Dlouho nepoletíme,“ ujistila oba křepelka. „V pří-stavu na nás čeká parník.“

„Co na nás čeká?“ zeptala se Šupito. Křepelka zrovna otevřela zobák, aby jí vysvětlila, co je par-

ník, když vtom se jeskyní rozlehl jásavý výkřik vlaštovky:

„Tři sta třiatřicet!“

V tu chvíli křepelky zapleskaly křídly, jako na povel se zvedly, zakroužily mezi krápníky a rozletěly se k východu.

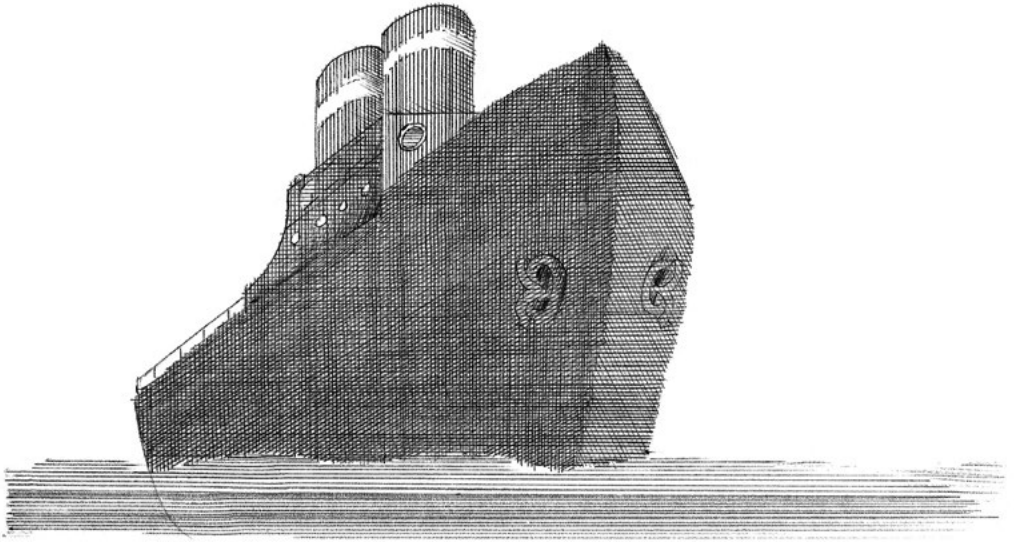
„Nazdááár!“ volaly v letu a ozvěna jejich hlasy donekonečna protahovala. „Mějte se hezkýýý! Příště se tu zase uvidímééééé!“

I Šupito s Bělobřichem se vznesli. Ještě jednou zamávali všem známým, naposledy se seshora podívali na celou tu pohádkovou, modře světélkující jeskyni, kde si společně užili tolik zábavy, a pak už bez ohlednutí vyletěli ven.

Parník kotvil u břehu jezera Rozloučení. Byla to nádherná loď, větší než hájovna. Když se k ní blížili a křepelky se zvolna začínaly snášet dolů, uviděla Šupito v bráně pod sebou kozu. Listovala ve své hlávce zelí. Před ní se stejně jako dřív klikatila dlouhá fronta.

„Tamhle je jedna moje známá,“ řekla Šupito Bělobřichovi. „Ráda bych ji pozdravila. Leť napřed a počkej na mě na parníku.“

„Ale pospěš si! Ne abys zmeškala!“ nabádal ji ustaraně lišák, jehož cestovní horečka byla očividně čím dál vyšší.

„Neboj, hned jsem tam!“ uklidňovala ho Šupito a rychle zamířila dolů. Byla zvědavá, jestli si na ni koza vzpomene. Od chvíle, kdy ji pouštěla dovnitř, kolem ní musely projít zástupy zvířat – všechny si pamatovat nemohla, i kdyby byla kozí paměť stokrát větší než myší! Šupito se rozhodla vyzkoušet ji. Zakroužila nad bránou a potichu přistála koze za zády. Právě rozmlouvala s malým neposedným kamzíkem, který nedokázal ani chvíli postát na místě.

„Vezmi to přes koupelnu,“ domlouvala mu ko-

za. „Tady máš mýdlo a ručník. Musíš se pořádně umýt.“

Kamzík si kostku mýdla rozjíveně napíchl na růžky a odskákal. Koza se otočila, aby se věnovala mlokovi, který byl na řadě, a vtom uviděla Šupito.

„No néé!“ zamečela radostně. „To je ale návštěva!“

„Ty si mě pamatuješ?“ zeptala se Šupito nedůvěřivě.

„Bodej! Byla jsi špinavější než čuně a myškovala jsi mi tady, že se nebudeš umývat! Koukejme, jak ti to prospělo!“ S potěšením si Šupito prohlížela. Pak zalistovala v zelí. „Vidím, že nás opouštíš!“

„Kde to vidíš?“ podivila se Šupito.

„V zelí je všechno,“ ujistila ji koza.

„Je tam i něco o tom, jestli se mi splní moje přání?“

Koza se zahleděla do hlávky. Potom zvedla oči a zamyšleně je na Šupito upřela.

„Všechna velká a silná přání se splní,“ pronesla po chvíli a bradka se jí zavlnila zvláštním úsměvem. „Všechna, pamatuj si to!“

„Co tím chceš říct?“ zeptala se Šupito. Najednou se jí zmocnil podivný neklid. Spatřila snad koza v zelí něco, co jí nechtěla prozradit? „Vyjádři se jasně! Nemluv v hádankách!“

Ale koza jen potřásla hlavou.

„Doufám, že svého přání nebudeš litovat,“ řekla neurčitě.

„Proč bych měla litovat?“ vyhrkla Šupito.

„Pokaždé nedopadne všechno přesně tak, jak si dopředu představujeme,“ vyhnula se koza přímé odpovědi. „Sama to uvidíš, až přijde čas.“

Víc neprozradila. Popřála Šupito klidnou plavbu a opět se vrátila ke své nekonečné práci.

Na parníku už byla hlava na hlavě. Tolik druhů zvířat pohromadě Šupito ještě nikdy neviděla. Mnohá znala z lesa, s jinými se seznámila během svého pobytu tady, některá však viděla až teď a žasla nad jejich různorodostí.

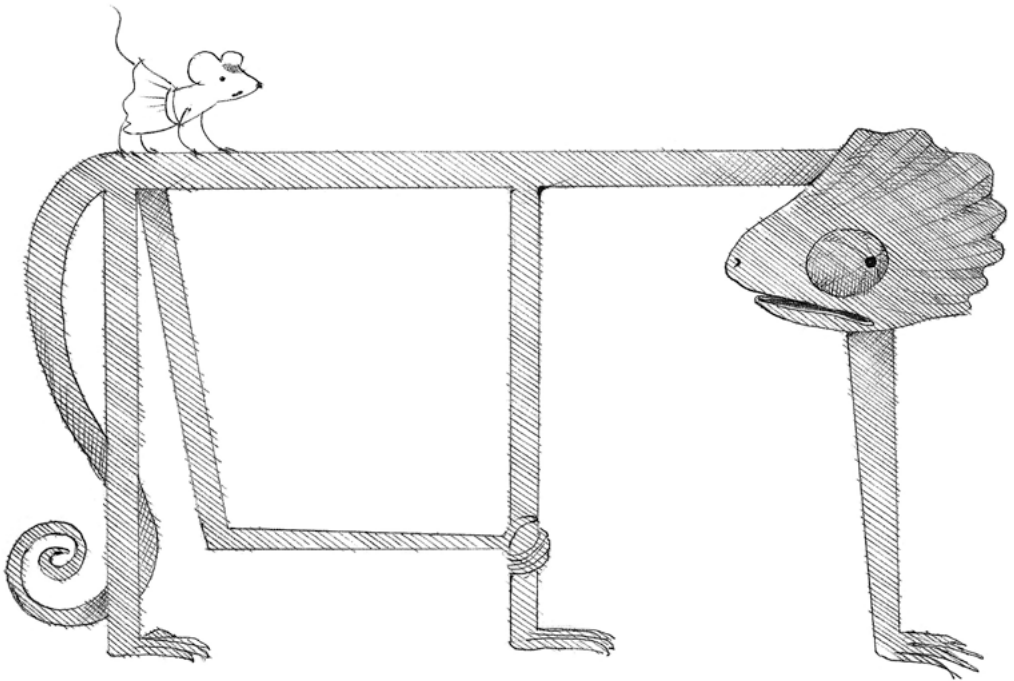
„Co jsi zač?“ zeptala se vytřeštěně kusu zábradlí, o něž se opřela a které se pod jejími tlapkami zničehonic začalo hýbat.

„Chameleon,“ zamumlalo zábradlí a odlezlo o kus dál. Tam se změnilo v pruhované lehátko.

„Jak to děláš?“ vyzvídala Šupito s neskrývaným obdivem.

„To není osobní talent, máme to v rodině,“ odpovědělo lehátko skromně a pro jistotu na sebe vzalo podobu ostrého hřebíku, aby se mu přichá-

zející veverka vyhnula a neskočila mu na hlavu. Držela v předních tlapkách zvonek a cinkala s ním, až zaléhaly uši.

„Zvedáme kotvu!“ pokřikovala při tom. „Všichni na palubu! Za chvíli vyplouváme!“

„Promiň, neviděla jsi tady náhodou někde lišáka?“ zeptala se Šupito, když ji veverka mījela.

„Na parníku je několik lišáků. Jak ten tvůj vypadá?“

„Je velký a silný.“

„To jsou všichni.“

„Tehle má dlouhé vousy.“

„To mají taky všichni.“

„Ale tohle je můj kamarád!“ vykřikla Šupito. „Je s ním senzační zábava, a kromě toho má krásné bílé břicho!“

„Proč jsi to neřekla hned. S bílým břichem je tu jenom jeden. Vylezl až nahoru na nejvyšší palubu. Nevíš, co s ním je? Vypadá, jako by mu uletěly včely.“

„To já jsem mu uletěla,“ vysvětlila Šupito veverce. „Asi se bojí, že ho v té tlačence nenajdu.“

„Když poběžíš tady po tom laně, dostaneš se rovnou k němu,“ poradila jí veverka. Pak se opět dala do vyzvánění a hopsala dál.

„Parník připraven k vyplutí!“ slyšela Šupito její vzdalující se hlas. „Na nikoho nečekáme!“

Lano bylo pevné a vedlo přímo na horní palubu. Šupito po něm bez potíží vyběhla a rozhlédla se. Nebylo tu tolik cestujících jako v nižších patrech, protože to tu víc houpalo a některá zvířata nesnášela pohled z výšky do vody. Křepelkám vyvýšená místa naopak vyhovovala. Seděly na zábradlí a dohadovaly se, kterým směrem parník popluje. Nemohly se shodnout. Polovina jich tvrdila, že poplují vpravo, druhá polovina si naproti tomu byla jistá, že vlevo. Poslední tři sta třiatřicátá křepelka se odmítala připojit k té či oné skupině.

„Vezme to prostředkem, uvidíte,“ opakovala trpělivě. „To je nejkratší cesta – musíme se přece dostat naproti!“

Byla nejstarší, špatně viděla a špatně slyšela a ostatní křepelky si byly jisté, že už jí to i špatně myslí. Proto ji neposlouchaly.

„Nalevo! Napravo!“ překřikovaly se a nebyly k utišení. Nejstarší křepelka strčila hlavu pod křídlo a předstírala, že spí, i když v rámusu, který dělaly, to sotva bylo možné.

Šupito přeběhla kolem a rozhlížela se. Nikde Bělobřicha nemohla najít. Už se chtěla vypravit o palubu níž, když vtom vzadu, na samém konci

lodi, spatřila jakýsi pomačkaný raneček. Vypadalo to, že ho tam někdo zapomněl. Byl zplihlý, působil opuštěně a Šupito připadal povědomý. Určitě ho docela nedávno někde viděla, ale kde? Zvědavě se k němu rozběhla. Teprve když byla kousek od něj, poznala, že to není raneček, ale Bělobřich. Sklíčeně se opíral o zábradlí a hleděl do vody.

„Co v té vodě vidíš?“ zeptala se ho. Lišák se prudce otočil. Po nose mu sjížděla slza. Šupito se vyděsila.

„Co je ti? Stalo se něco? Jsi nemocný? Stoupla ti cestovní horečka? Nebo ti někdo ublížil?“

„Nic mi není,“ odpověděl Bělobřich a v mžiku slzu slízl. Jeho ještě před chvilkou zkroušený výraz se rychle rozjasňoval. „Já jenom... myslel jsem... bál jsem se, že už nepřiješ.“

„Jak nepřižu? Kam nepřižu?“ nechápala Šupito. „Bál ses, že zabloudím?“

„To ne, ale napadlo mě, že sis to třeba rozmyslela a necháš mě odplout samotného,“ zabručel lišák. Šupito se zamračila.

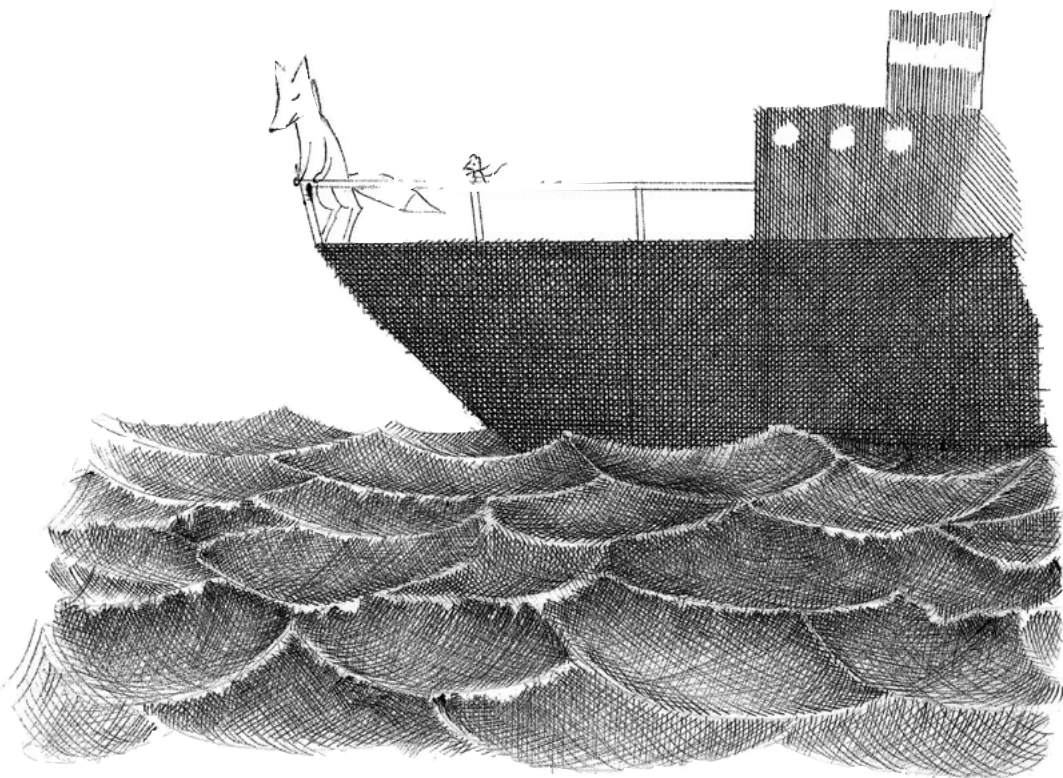
„Myslíš, že neplním sliby?“

„Ani nápad, jenom...“

„Chceš říct, že na mě není spolehnutí?“

„Nic takového, ale...“

„Tak abys věděl, někdy opravdu zapomenu, co jsem slíbila, a občas jsem skutečně kapku nespo-

lehlivá,“ přiznala Šupito a vyskočila na zábradlí. „Ale jak sis mohl třeba jen na okamžik myslet, že bych tě nechala odplout samotného?“

„Já jsem si to na celý okamžik nemyslel,“ vymlouval se Bělobřich. „Jenom tak na okapůlmžik. Možná dokonce okačtvrtmžik. Vlastně teď mě napadá, že jsem si to nejspíš nemyslel vůbec.“

„To doufám,“ řekla Šupito a vylezla mu mezi uši, aby měla lepší rozhled. Vtom se ozvalo hou-

kání a parník pomalu vyplul z přístavu. Zvířata na břehu i na parníku začala mávat.

„Šťastnou cestu! Klidnou plavbu! Na shledanou!“ ozývalo se ze všech stran. Jenom ne z horní paluby.

„Dolevááá! Dopravááá!“ vrískaly tam vespolek křepelky – až na tu nejstarší, která předstírala spánek. Jejich povykování nebylo k ničemu. Parník ještě jednou mocně zahoukal a pak si to namířil přímo doprostřed. Nejkratší cestou na protější stranu.

Pofukoval mírný větřík, jezero bylo klidné, voda za zádi parníku se stříbřitě pěníla. Hlasy zvířat postupně utichaly, jejich pohyby se zklidňovaly, rozčilení z odjezdu nahradila únava z cesty. Nikdo nedovedl odhadnout, jak dlouho už plují. Většině zvířat se zdálo, že jsou na parníku celé dny, týdny, možná dokonce měsíce. I Šupito s Bělobřichem mlčeli. Šupito přemýšlela, co bude dál. Splní se její přání? A jestli se splní, co ji vlastně čeká? Život v lese znala, ale život v liščím kožichu si představit nedokázala. Bude stejně velká a silná jako Bělobřich? Bude se mu líbit? Co její proměně řekne? Pozná ji vůbec?

„Bělobřichu?“ zavolala tiše. „Spíš?“

„Přemýšlím,“ odpověděl.

„Já taky přemýšlím.“

„O čem?“

„Víš, mám pro tebe takovou... novinku. Myslela jsem nejdřív, že ti nic neřeknu, že si to nechám jako překvapení, ale čím víc o tom přemýšlím, tím jsem si jistější, že bys to měl vědět. Chceš to vědět?“

„Je to dobrá, nebo špatná novinka?“ zeptal se Bělobřich opatrně.

„Moc dobrá,“ uklidnila ho Šupito. „Myslím, že ti udělá radost.“

„Tak povídej,“ vybídl ji a v očekávání se na ni zahleděl.

„Když jsme byli v kině, tak jsem si něco přála...“ začala Šupito.

„To přece vím,“ skočil jí lišák do řeči. „Přála sis, abys mohla zase žít v našem lese. To není nic nového, to už jsi mi dávno říkala!“

„Měla jsem ještě jedno přání.“

„Ještě jedno?“ podivil se lišák. „To jsi mi neříkala!“

„Říkám ti to teď.“

„Tak mluv rychle a nenapínej mě!“

„Chtěla jsem, aby nám vydrželo naše kamarádství. Abys mě nemusel honit a já abych před te-

bou nemusela mít strach,“ vysvětlovala Šupito.
„A tak jsem dostala nápad.“

„Jaký nápad?“

„Všechno bude snadné, když se narodím jako liška!“ vyhrkla Šupito. „Co ty na to?“

„Jako liška?“ opakoval Bělobřich zděšeně. „Ty – jako liška? Ale to... to nejde!“

„Vítř říkal, že jde všechno, když se hrozně moc chce. To je přece bezva, ne?“

„Právě že vůbec ne!“ zaúpěl Bělobřich a chytil se za hlavu. „To je úplně špatně!“

„Nechápu, co ti na tom vadí,“ ohradila se Šupito a popotáhla. Šimralo ji v nose, cítila, že nemá daleko k pláči. „Udělal jsem to kvůli tobě. Neměla jsem tušení, že tě to rozčílí.“

„Vůbec mě to nerozčílilo!“ vyštěkl lišák rozčileně.

„Tak proč křičíš?“

„Proč, proč! Protože... já jsem měl taky jedno přání, o kterém jsem ti neřekl!“

Šupito na Bělobřicha zaraženě pohlédla.

„Ty? A jaké?“ zeptala se s obavou. A pak jí to došlo. „Snad sis nepřál...?“

Odmlčela se a napjatě čekala. Bělobřich sklopil pohled.

„Právě že přál,“ zamumlal tiše. „Hrozně moc jsem si přál, abych se narodil jako myšák a aby ses mě nemusela bát.“

Teď, když to bylo venku, zvedl Bělobřich oči. Podíval se na Šupito a Šupito se podívala na něj. Tak tohle měla koza na mysli, když říkala, že po každé nedopadne všechno tak, jak si představujeme! Tohle viděla ve své hlávce zeli!

Oba mlčeli. Nebylo co dodat. Parník plul plnou parou vpřed, jezero bylo klidné, voda za zádí se stříbřitě pěnila. Nejstarší křepelka, která seděla na zábradlí kousek od Šupito a celou dobu předstírala spánek, najednou vytáhla hlavu zpod křídla. Na to, že špatně slyšela, kupodivu všemu rozuměla.

„Možná se vám přání nesplní,“ řekla chlácholivě. „Někdo si myslí, že si něco přeje hrozně moc, a přitom si ani pořádně přát neumí. Takových případů už jsem viděla! Třeba se to týká i vás. Nebojte se. Počkejte a uvidíte.“

Nic jiného jim ani nezbývalo. Otočili se na křepelku, aby jí poděkovali za povzbuzení, ale už to nestihli. Znenadání se přihnaly mraky, zakryly slunce a parník vjel do mlhy. Všechno v ní zmizelo: jezero, paluba i Šupito s Bělobřichem. Nedało se poznat, kdo je napravo, kdo nalevo, co nahore, co dole, a jestli plují dopředu, nebo dozadu. Podobalo se to hře *Světlušky, zhasnout!*, s tím rozdílem, že tohle žádná hra nebyla.

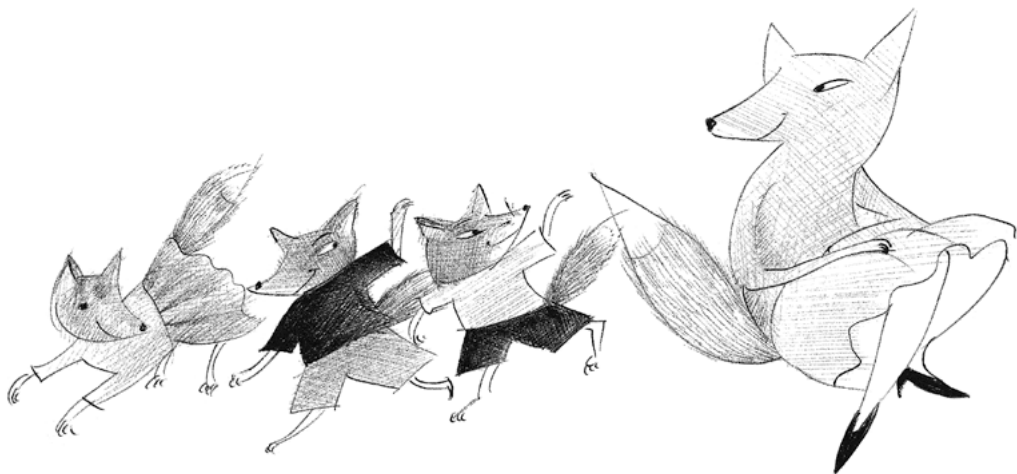
„Kde jsi?“ vykřikla Šupito a natáhla tlapky před sebe.

„Tadýýý!“ zaslechla z mlhy lišákovo halekání. Chtěla se tím směrem rozběhnout, vtom jí však do zad zafoukal vítr. Sítil a sítil a Šupito cítila, jak ji popohání čím dál rychleji kamsi do neznáma.

„Bělobřichu!“ zavolala úzkostlivě, ale vítr jí tak silně prosvištěl kolem uší, že odpověď už nezaslechla.

Nad lesem se klenulo ráno jako vymalované. Jehličí vonělo, čerstvě umyté deštěm, vítr rozfoukával mraky a proháněl se v korunách stromů a na pasece nedaleko hájovny seděla tři liščata – dva malí lišáci a jedna liška. Všichni se pozorně dívali na maminku, která je učila točit se za ocasem.

„Dělejte to pořádně, je to důležité,“ nařizovala jim. „Až vyrostete, budete honit zajíce a ti prevítí rádi kličkují. Nesmí se vám při tom zamotat hlava. Točení za ocasem je užitečný trénink!“

Liščata se pustila za vlastním ocasem a běžela tak dlouho dokolečka, dokud se jim všechno netočilo před očima. Když liščí maminka viděla, že už se liščatům pletou nohy, nechala je odpočínout a pak jim dala jiný úkol.

„Základní povinností každé lišky a každého lišáka je uživit se,“ vysvětlovala. „Jídla je kolem dost, jenom ho vyčenichat. Nejlepší jsou kuřata, ale musí se pro ně k lidem a tam vás zatím nepustím, protože jsou tam pasti. Ušáci jsou taky chutní, a hlavně výživní, jenže mají dlouhé nohy. Já sama jsem v životě ulovila pouze jednoho a vystačil mi na tý-

den. Myši vás tolik nezasytí, ale jako svačina jsou dobré. Nehoňte se za těmi velkými, začněte s nějakou menší, ta vám nedá takovou práci. Koukejte, co vidíte tamhle na konci paseky pod tím kořenem?“

„Myší díru!“ odpověděl první malý lišák, celý rezavý.

„A co vidíte před ní?“

„Svačinu!“ zavrčel druhý malý lišák, taky celý rezavý.

„A co uděláte?“

„Pustíme se za ní!“ vypískla malá liška, která měla na čele černý flíček ve tvaru oříšku. „Připravit, pozor, start!“

Liščata vyrazila k myší díře. V běhu se dohadovala.

„Zamlouvám si ten kousek vlevo!“ štěkl první lišák lačně.

„Já si vezmu tu prostřední porci!“ hlásil druhý lišák a už předem se olizoval.

„Můj je ten myšák s bílým břichem,“ oznámila liška, která měla na čele černý flíček ve tvaru oříšku. „Ne abyste mi ho někdo vzal!“

Liščata přeskočila potok a v tu chvíli je myši uviděly.

„Pozor, nepřítel!“ vykřikla myší maminka. „Utíkejte!“

Myši se zmateně rozprchly. Některým se povedlo zalézt zpátky do díry, jiné vyběhly vzhůru po kmeni nejbližší borovice, pár se jich snažilo schovat v borůvčí. Myšák s bílým břichem se rozběhl po cestě do lesa. Hnal se hustým kapradím, malé šišky přeskakoval, velkým se vyhýbal, dělal přemety přes pařezy, klouzal po jehličí a za sebou slyšel funění. Liška byla čím dál blíž. Myšák už cítil na hřbetě její horký dech, ale neotočil se a pádil pořád dál a dál. Konečně dorazil k vyvrácené bříze, která se skláněla nad mo-

čálem. Vyběhl po ní až k prvním větvím a tam se zastavil.

„Vyhrál jsem!“ vrískl a prudce oddychoval. Liška doběhla až k němu, posadila se a taky oddychovala

„Žádný zázrak,“ prohlásila za okamžik, když se její dech trochu zklidnil. „Nechala jsem ti náskok.“

„To říkáš vždycky!“

„Taky to je vždycky pravda.“

„Není!“

„Je!“

„Nehádej se, nebo řeknu, že jsi milá!“

„Jen si to zkus a uvidíš, co řeknu já tobě, ty Bělopu...“

„Opovaž se!“

Oba se na chvíli odmlčeli a prohlíželi si jeden druhého. Pořád ještě si úplně nezvykli na změny, které se s nimi staly.

„Ty, Bělobřichu...“ začala liška nejistě, „...chtěla bych se tě na něco zeptat. Ale musíš mi slíbit, že nebudeš lhát.“

„Nikdy nelž...“

„Já vím, že jako lišák jsi nikdy nelhal,“ nenechala ho Šupito domluvit. „Jenže teď jsi myšák a myšáci jsou hrozní lháři, já je znám!“

„To o mně neplatí,“ ujistil ji Bělobřich. „Jsem

stejný jako dřív, jenom trochu jinak vypadám. I ty ses přece změnila jenom navenek.“

„To je právě to, na co jsem se tě chtěla zeptat,“ řekla Šupito a v očích měla obavu. „Nevadí ti moje drápy a zuby a... prostě všechno dohromady? Vypadám přece hrozně! Nemáš ze mě někdy tak trošku strach?“

Bělobřich vykulil oči.

„Strach? Z tebe? Jsme přece kamarádi!“

Starost z liščiných očí se vytratila.

„To si piš, že jsme!“ vyhrkla šťastně. „A tak to taky zůstane! Kdybys něco potřeboval vědět, klidně se mě zeptej, ve všem ti poradím! To víš, život v myším kožichu není žádná legrace! Pořád se musíš před někým schovávat! Je tady káně a sovy a kočky v hájovně, a hlavně... hlavně nevěř žádné lišce! Kromě mě ovšem!“

„Ty se zase vyhýbej lidem,“ radil jí Bělobřich. „Nevím proč, ale jsou na lišky strašně nabroušení. Pořád jim usilují o život, a lišky přitom proti nim vůbec nic nemají – jen se s nimi chtějí dělit o kurata!“

„Dám si pozor,“ slíbila Šupito a nedočkavě přenesla váhu ze zadních tlapek na přední. „Pohoupáme se?“

„Ale ne tak divoce jako minule,“ požádal Bělobřich. „Nezapomeň, že jsem myšák.“

„A co má být? Ty jsi mě dřív taky houpal jako blázen,“ odsekla Šupito. „Drž se!“

Šupito začala houpat. Nejdřív malinko, potom trochu víc a nakonec pořádně. Větev vrzala a praštěla, Bělobřich pištěl, Šupito se smála a oběma se to líbilo.

„Je to skoro jako v nebi,“ řekl Bělobřich nadšeně.

„Skoro,“ souhlasila s ním Šupito.

„Možná dokonce lepší, nemyslíš?“

Šupito se podívala na mraky plující po hladině močálu, na rákosí tančící ve větru, na slunce, které zašlo, aby mohlo brzy zase vykouknout, na cestu plnou louží a hloubku lesa plnou nebezpečí, ale taky překvapení, a nakonec pohlédla na Bělobřicha.

„Nebe je bezva,“ řekla nakonec moudře. „Ale jenom na chvíli.“

Iva Procházková
MYŠI PATŘÍ DO NEBE
...ale jenom na skok

Ilustrovala Markéta Prachatická

Obálka Veronika Kopečková

Graficky upravil Otakar Karlas

Vydalo nakladatelství Albatros v Praze roku 2017 ve společnosti Albatros Media a. s.
se sídlem Na Pankráci 30, Praha 4, číslo publikace 25 055

Odpovědná redaktorka Zuzana Kovaříková

Výtvarná redaktorka Alexandra Horová

Technická redaktorka Petra Mejstříková

2. vydání

© Iva Procházková, 2006

Illustrations © Markéta Prachatická, 2006

ISBN tištěné verze 978-80-00-04614-3

ISBN e-knihy 978-80-00-04694-5 (1. zveřejnění, 2017)

Pro čtenáře od 7 let

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

Cena uvedená výrobcem představuje
nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA a.s.

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.albatrosmedia.cz